

บทที่ 6

ผู้ชมกลุ่มชายรักชายกับการถอดรหัสอัตลักษณ์ “กะเทย” ในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์

ในบทนี้เป็นการศึกษาถึงการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ ในส่วนของผู้ถอดรหัส (Decoder) กลุ่มชายรักชาย เพื่อที่จะทราบว่าผู้ชมกลุ่มชายรักชายมีการประกอบสร้างและตีความอัตลักษณ์ของนางโชว์ในคาบาเร่ต์โชว์ ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเป็น ‘เรา’ (us) จากที่เป็นกลุ่มที่มีอัตลักษณ์ทางเพศสภาพที่ใกล้เคียงกัน โดยศึกษาว่าในขณะที่นางโชว์มีการสื่อสารตัวตนผ่านลักษณะภายนอก การแสดงและการสื่ออารมณ์ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายรักชาย อ่านความหมายของอัตลักษณ์และตัวตนดังกล่าวออกมาอย่างไร โดยกระบวนการเข้าถึงข้อมูลของผู้วิจัย คือ การสัมภาษณ์เจาะลึก มีการบันทึกข้อมูลที่ได้มาด้วยการบันทึกเสียง การจดบันทึก และการจดจำ ทั้งนี้ ข้อมูลที่น่าเสนอ แบ่งออกเป็น 4 ประเด็น คือ

1. นัยยะของคำว่า “กะเทย” และ “คาบาเร่ต์โชว์”
2. ลักษณะภายนอก (physical appearance)
3. การแสดง (acting)
4. การสื่ออารมณ์ (emotion)

ในเบื้องต้นผู้วิจัยจะกล่าวถึงภูมิหลังของผู้เข้ารหัสกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นข้อมูลในด้านโครงสร้างทางเศรษฐกิจ-สังคม และรูปแบบการเที่ยวกลางคืนของผู้ถอดรหัสแต่ละคน ในรูปแบบของตารางและคำอธิบายโดยย่อ ทั้งนี้ ข้อมูลในด้านโครงสร้างทางเศรษฐกิจ-สังคมของผู้ถอดรหัสจะแบ่งออกเป็น อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และลักษณะภายนอก ส่วนข้อมูลด้านรูปแบบการเที่ยวกลางคืน จะแบ่งออกเป็นประเภทของร้านที่นิยมเที่ยว ความถี่ของการเที่ยว และการดูคาบาเร่ต์โชว์ก่อนจะเข้ามาในพื้นที่ร้าน Mogue bar ดังนี้

ตารางที่ 6.1

ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชาย
ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์

ผู้ถอดรหัส ชายรักชาย ภูมิหลัง	พี่ๆ	อีฟ	โอ	นัท	สรุป
1. โครงสร้าง ทางเศรษฐกิจ- สังคม					
1.1 อายุ	- 30 ต้น ๆ	- 20 ปี	- 25 ปี	- 25 ปี	- ส่วนใหญ่อายุ ไม่เกิน 30 ปี
1.2 การศึกษา	- ปริญญาตรี ด้านบัญชี	- กำลังเรียน ปริญญาตรี ด้านภาษา	- ปริญญาตรี คอมพิวเตอร์ ธุรกิจ	- ปริญญาตรี ด้านภาษา	- ส่วนใหญ่เรียน จบปริญญาตรี
1.3 อาชีพ	- ช่างทำผม	- นักศึกษา	- เจ้าหน้าที่ องค์กรระหว่าง ประเทศ	- นักเขียน ฝ่ายบันเทิง	- มีหลากหลายอาชีพ
1.4 รายได้	- ดี	- ค่อนข้างดี	- ดี	- ดี	- ส่วนใหญ่รายได้ดี
1.5 ลักษณะ ภายนอก	- แต่งตัวแบบ ผู้หญิงไว้ผม ยาว	- แต่งตัวแบบ ผู้หญิง ไว้ผม ยาว	- แต่งตัวแบบ ผู้ชาย ไว้ผม สั้น	- แต่งตัวแบบ ผู้ชาย ไว้ผม สั้น	- บางส่วนมีลักษณะ ภายนอกแบบผู้ชาย บางส่วนมีลักษณะ ภายนอกแบบ ผู้หญิง
2. การเที่ยว สถานบันเทิง					
2.1 ประเภท ของร้าน	- ร้านของเกย์/ ร้านทั่วไป	- ร้านของเกย์/ ร้านทั่วไป	- ร้านของเกย์	- ร้านทั่วไป	- ส่วนใหญ่เที่ยวร้าน ของเกย์ บางส่วน เที่ยวร้านทั่วไป
2.2 ความถี่	- เที่ยวประจำ	- เที่ยวบ้าง	- เที่ยวประจำ	- เที่ยวบ้าง	- บางส่วนเที่ยวเป็น ประจำ บางส่วน เที่ยวบ้าง

ตารางที่ 6.1 (ต่อ)

ผู้ถอดรหัส ชายรักชาย ภูมิหลัง	ป๊าย	อ๊อฟ	โอ	นัท	สรุป
2.3 การดูโชว์ ก่อนที่จะดูที่ Mogue bar	- เลียเตอร์ขนาดใหญ่, ร้านของเกย์	- เลียเตอร์ขนาดใหญ่	- เลียเตอร์ขนาดใหญ่, ร้านของเกย์	- เลียเตอร์ขนาดใหญ่, ร้านของเกย์	- ส่วนใหญ่ดูที่เลีย เตอร์ขนาดใหญ่ มาก่อน - บางส่วนดูที่ร้าน ของเกย์ด้วย
2.4 ความถี่ ในการดูโชว์	- เป็นประจำ	- นาน ๆ ครั้ง	- เป็นประจำ	- นาน ๆ ครั้ง	- บางส่วนดูประจำ/ นาน ๆ ครั้ง

ในส่วนของผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชาย มีจำนวน 4 คน จากข้อมูลทางโครงสร้างทางเศรษฐกิจ-สังคม กลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสมีรักชายส่วนใหญ่มีอายุไม่เกิน 30 ปี ในด้านการศึกษา ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาที่ค่อนข้างหลากหลาย ในด้านอาชีพผู้ถอดรหัสบางส่วนทำงานในบริษัทของเอกชน บางคนทำงานให้องค์กรระหว่างประเทศและบางคนกำลังศึกษาอยู่ ด้านรายได้บางส่วนใหญ่รายได้ดี สำหรับเพศสภาพของผู้สัมภาษณ์บางส่วนประกอบสร้างเพศสภาพแบบกะเทยและบางส่วนประกอบสร้างเพศสภาพแบบเกย์ จากที่กลุ่มชายรักชายไม่ได้มีลักษณะเป็นหนึ่งเดียว (unity) หากแต่เป็นอัตลักษณ์ที่เลื่อนไหลและหลากหลายมากกว่าหนึ่ง

จากข้อมูลทางด้านรูปแบบการเที่ยวกลางคืนและการดูคาบาเร่โชว์ ในแง่รูปแบบการเที่ยวกลางคืน ผู้ถอดรหัสชายรักชายบางส่วนเที่ยวกลางคืนบ้าง และบางส่วนเที่ยวเป็นประจำ โดยประเภทของร้านที่ชายรักชายส่วนใหญ่นิยมเข้าไปใช้บริการ คือ ร้านสำหรับกลุ่มชายรักชาย และบางส่วนใช้บริการที่ร้านสำหรับชายหญิงทั่วไป สำหรับการดูคาบาเร่โชว์ ก่อนที่ผู้ถอดรหัสชายจะดูโชว์ที่ร้าน Mogue Bar ซึ่งเป็นพื้นที่ศึกษา ทุกคนเคยดูโชว์ที่เลียเตอร์ขนาดใหญ่ที่เมืองทองเที่ยวมาก่อน และส่วนใหญ่เคยดูที่ร้านสำหรับกลุ่มชายรักชายเช่นกัน ในส่วนความถี่ของการรับชมนั้นบางส่วนดูเป็นประจำ และบางส่วนดูนาน ๆ ครั้ง

นัยยะของคำว่า “กะเทย” และ “คาบาเร่ต์โชว์”

ในที่นี้จะเป็นการตอบคำถามว่าผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักเพศเดียวกันนั้น มีมุมมองหรือให้ความหมายต่อคำว่า “กะเทย” และ “คาบาเร่ต์โชว์” อย่างไรโดยยึดเอารูปแบบการสื่อสารตัวตนของนางโชว์ในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์เป็นพื้นฐาน จากที่ผู้วิจัยได้สอบถามในเบื้องต้นแล้วว่าผู้ถอดรหัสกลุ่มรักต่างเพศนั้นมองว่านางโชว์คือใคร ซึ่งคำตอบที่ได้รับจากทุกคน คือ “กะเทย” หรือนางโชว์มีการประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบกะเทยนั่นเอง

นัยยะของคำว่า “กะเทย”

นัยยะของคำว่ากะเทยในที่นี้จะประกอบไปด้วย การนิยามคำว่า “กะเทย” และทัศนะต่อ “นางโชว์” โดยกลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชาย ดังนี้

นิยามคำว่า “กะเทย” ในส่วนนี้จะเป็นการตอบคำถามว่า ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายมีนิยามต่อคำว่า “กะเทย” อย่างไร จากที่ในปัจจุบันมีการใช้คำเรียกชายผู้รักเพศเดียวกันอย่างหลากหลาย เช่น รักร่วมเพศ เกย์ ตุ๊ด แต้่ว เพศที่สาม สาวประเภทสอง น่องเตย หรือนางกอก รวมถึงคำว่า กะเทย

ตารางที่ 6.2

แสดงนิยามกะเทยโดยกลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	พี่ๆ	อ๊อฟ	นัท	โอ	สรุป
นิยามคำว่า “กะเทย”	- จิตใจอยากเป็นหญิง	- จิตใจอยากเป็นหญิง	- ทำให้รูปลักษณะดูเป็นหญิง	- ทำให้รูปลักษณะดูเป็นหญิง	- ส่วนมากมองทั้งเชิงกายภาพ และเชิงจิตใจ
	- รูปลักษณะดูเป็นหญิงหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสังคม	- รักเพศเดียวกัน - บุคลิกแบบผู้หญิง - เรียกว่า สาวประเภทสอง	- จิตใจอยากเป็นหญิง - มีทั้งที่เป็นตั้งแต่เกิดและเพ็ญเป็น	- เรียกว่าเพศที่สาม	- ส่วนน้อยมองเรื่องการกลายเป็น, มองเชิงสังคม และมองเรื่องบุคลิก

ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายได้นิยามคำว่า “กะเทย” โดยเกี่ยวข้องกับมิติทางจิตใจ มิติทางกายภาพ มิติทางสังคมและมิติทางความหมาย กล่าวคือ

ในเชิงจิตใจ คำว่า “กะเทย” คือ ผู้ชายที่มีจิตใจที่อยากเป็นผู้หญิงหรือมีจิตใจอย่างผู้หญิง และเป็นผู้ที่ไม่ต้องการมีความเป็นผู้ชายทางกายภาพ จากที่มีเพศสรีระเป็นชาย การที่มีจิตใจเป็นผู้หญิงจึงสัมพันธ์กับแนวโน้มนำทางเพศต่อเพศเดียวกัน ดังคำสัมภาษณ์ของอีฟ นักศึกษาวัย 20 ปี ที่มีรูปลักษณ์ภายนอกเช่นเดียวกับผู้หญิง “...เป็นเพศชายถ้าถือเพศตามที่เกิดมา แต่มีจิตใจที่ค่อนข้างอ่อนโยน แล้วก็อ่อนไหว นุ่มนวล ไม่ชอบความรุนแรงก้าวร้าวแบบผู้ชายบางคน แล้วก็เป็เพศที่รักสวยรักงาม อันนี้ขาดไม่ได้...แล้วจะต้องชอบเพศเดียวกัน...”¹

สำหรับนิยามทางกายภาพ มิติทางจิตใจอาจเชื่อมโยงมาสู่มิติทางกายภาพ จากที่กะเทยคือผู้มีจิตใจเป็นผู้หญิง จึงมีการประกอบสร้างตัวตนผ่านบุคลิกภาพ และลักษณะที่ปรากฏภายนอกให้ดูเป็นผู้หญิง เช่น มีการจัดการกับร่างกายให้ดูมีทรวดทรงองค์เอว การทำให้ดูมีหน้าอก สวมใส่เสื้อผ้าแบบผู้หญิง เช่นคำสัมภาษณ์ของ โอ ซึ่งเป็นผู้ที่มีรูปลักษณ์ภายนอกคล้ายกับผู้ชายทั่วไป ด้วยการไว้ผมสั้น และแต่งกายอย่างผู้ชาย “กะเทยคือคนที่แต่งหญิงตลอดเวลาไว้เปล่า คือคนที่เป็นผู้ชายแล้วแต่งเป็นผู้หญิง เช่น มีหน้าอก เสริมหน้าอก แต่อาจยังไม่แปลงเพศก็ได้”²

คำตอบที่แสดงความไม่แน่ใจของโอเกี่ยวกับคำนิยามของตนนั้นแสดงถึงการให้ความแตกต่างระหว่างตนเองกับกะเทยในบางส่วน ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ถอดรหัสชายรักชายที่มีลักษณะภายนอกคล้ายผู้ชาย มักจะมีการให้นิยามในด้านกายภาพที่กะเทยคือผู้ที่มีรูปลักษณ์เช่นผู้หญิง หากแต่ตนเองมิได้เป็นเช่นนั้น กล่าวได้ว่า ในกลุ่มของชายรักชายซึ่งเป็นคนกลุ่มน้อยทางเพศในสังคม ได้มีการสร้างกลุ่มย่อยภายในกลุ่มลงไปอีกด้วยความแตกต่างทางด้านลักษณะภายนอก

ในมิติทางสังคม สะท้อนให้เห็นว่า การที่กะเทยจะสื่อสารตัวตนด้วยรูปลักษณ์ภายนอกที่ปรากฏโดยอ้างอิงกับบทบาทของผู้หญิงหรือไม่นั้น สัมพันธ์กับสถาบันทางสังคมในระดับต่าง ๆ ที่แวดล้อมบุคคลอยู่ ด้วยเหตุนี้ ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายบางคนจึงนิยามคำว่า กะเทย โดยให้น้ำหนักต่อมิติทางจิตใจเป็นหลัก ดังมุมมองของ พีปยุซึ่งสื่อสารตัวตนว่าเป็นกะเทย

เราจะไม่พูดถึงว่าเค้าจะแต่งผู้หญิงหรือผู้ชาย ความหมายของพี ๆ คิดว่าเราก็ไม่รู้ ว่าใครบัญญัติว่ากะเทยหมายถึงอะไร แต่ความหมายของพีคือ มีจิตใจที่อยากจะเป็นผู้หญิง ตั้งแต่เล็กคือคิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิง บางคนก็ได้แต่งหญิง บางคนก็ได้

¹สัมภาษณ์ อีฟ, 28 มกราคม 2550.

²สัมภาษณ์ โอ, 8 มกราคม 2550.

แต่งชาย เพราะหน้าที่การงานคนเราไม่เหมือนกัน การยอมรับจากที่บ้านไม่เหมือนกัน แต่เชื่อมั่นว่าจิตใจจะเหมือนกัน คืออยากเป็นผู้หญิง...³

นอกจากจะมีการนิยามด้วยมิติทางจิตใจ กายภาพและสังคมแล้ว อีกมิติที่น่าสนใจในการนิยามคำว่า “กะเทย” คือ มิติทางความหมาย กล่าวคือ เป็นแนวคิดที่มองว่าการที่ใครคนหนึ่งเป็นหรือไม่เป็นกะเทยนั้นไม่ใช่เรื่องที่ดำรงอยู่อย่างถาวรหรือดำรงอยู่แต่แรกเริ่ม การที่บางคนอาจจะเริ่มสงสัยว่าตนเองเป็นใคร และรักเพศใด รวมถึงต้องการมีรูปลักษณ์อย่างไร จึงอาจจะไม่ใช่คำตอบที่ตายตัวหรือเป็นมาตั้งแต่เกิดและไม่เปลี่ยนแปลง หากแต่ผ่านการเรียนรู้จากตนเองและจากสังคมรอบข้าง ดังคำกล่าวของนัท “...บางคนอาจจะเริ่มมาตั้งแต่เกิด บางคนอาจจะเพิ่งมาเปลี่ยน แล้วแต่สภาพแวดล้อม แล้วแต่ตัวเค้าเองด้วย”⁴

อัตลักษณ์แบบกะเทยจึงไม่ใช่ “การเป็น” (being) หากแต่เป็นเรื่องของ “การกลายเป็น” (becoming) ที่บุคคลสามารถประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตนเองได้อย่างไม่หยุดนิ่ง เป็นกระบวนการที่ดำเนินไปอย่างไม่จบตลอดชีวิตของคนผู้นั้น

โดยสรุปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการนิยามคำว่า “กะเทย” ที่เกี่ยวข้องกับมิติทางจิตใจ มิติทางกายภาพ มิติทางสังคมและมิติทางความหมาย คำนิยามจากกลุ่มชายรักชายเป็นการมองที่หลากหลายและลึกซึ้ง ซึ่งการนิยามบางส่วนได้สะท้อนถึงความเป็น “เรา” ในอัตลักษณ์กะเทยอย่างชัดเจน ขณะเดียวกันคำนิยามบางส่วนได้สะท้อนถึงการแบ่งเขาแบ่งเราอยู่บ้างภายในกลุ่มชายรักชาย

ทัศนะต่อนางโชว์

นอกจากผู้ชม หรือ ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายจะให้ความหมายต่อกะเทยด้วย แง่มุมที่หลากหลายแล้ว สำหรับทัศนะต่อตัวตนของนางโชว์ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์ ซึ่งผู้ที่อยู่ในพื้นที่นี้ได้ถอดรหัสส่วนใหญ่เห็นว่านางโชว์มีการประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบกะเทย โดยก็มีทัศนะต่อนางโชว์ดังนี้

³สัมภาษณ์ พี่ป๊าย, 15 มกราคม 2550.

⁴สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

ตารางที่ 6.3

แสดงทัศนะต่อ “นางโชว์” โดยกลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	พี่ชาย	อีฟ	นัท	โอ	สรุป
ทัศนะต่อนางโชว์	- มีความสามารถ - อาชีพที่มีค่า - พุ่มเทในหน้าที่ - เตรียมตัวมาอย่างดี	- มีความสามารถ - อาชีพที่ดี และสุจริต - ทำด้วยใจรัก	- มีความสามารถ - มีความรู้รอบรู้ - เตรียมตัวมาอย่างดี - อาชีพที่มีค่า - เป็นศิลปิน	- มีความสามารถ - เกะเทยจะไม่ได้ - รับการยอมรับ - ถ้าไม่เก่งจริง	ทุกคนมองว่านางโชว์มีความสามารถ บางส่วนมองว่ามีการเตรียมตัวมาอย่างดี บางส่วนมองว่าเป็นอาชีพที่ดี/มีค่า

ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่มองว่านางโชว์คือผู้ที่มีความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถในการลิปซิงก์ได้ตรงกับเนื้อเพลงอย่างไม่มีข้อผิดพลาด ความสามารถในการเลียนแบบบุคลิกของนักร้องต้นฉบับ การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดงมาอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการแกะเนื้อเพลง การฝึกซ้อมอย่างบ่อยครั้ง และการจดจำท่าทางของนักร้องต้นฉบับ ดังคำสัมภาษณ์ของนัท

อย่างเวลานางโชว์ลิปซิงก์ คนนั้นต้องมี..ความรู้นิดนึง ส่วนใหญ่เค้าร้องเพลงสากลกันอยู่แล้วใช่ไหม ก็ต้องฟังเพลงนั้นมาก่อน ก็ต้องทำการบ้านนะ อย่างโชว์ที่ฟรีแมนจะเอา version ไม่ใช่เป็นเพลงปกติที่เปิดตามที่วี แต่เป็นเพลงคอนเสิร์ต เป็นเพลง live ช่วงที่นักร้องเค้าเล่นกับคนดู say hello กับคนดู อย่างให้คนดูช่วยร้องท่อนนี้ท่อนนั้น ก็คือ คนที่โชว์ต้องเก่ง ต้องจำได้ว่าช่วงนั้นนักร้องคนนั้นพูดว่าอะไร ต้องจำได้ acting ต้องทำการบ้านเยอะ ต้องซ้อมหลาย ๆ รอบ ไม่งั้นก็หลุด ถ้าอย่างนั้นก็ดูไม่ดี...ถ้ามองในแง่ที่ไม่รู้จักกัน มองนางโชว์แล้วเราชื่นชมนะ เค้าเก่ง⁵

สำหรับมุมมองด้านอาชีพ ผู้ถอดรหัสส่วนใหญ่มองว่า อาชีพนางโชว์เป็นอาชีพที่ดีและมีค่าทัดเทียมกับอาชีพอื่น ๆ ในสังคม และแม้จะรู้สึกชื่นชมในสถานะเพศสภาพเดียวกันแต่ภายในกลุ่มชายรักชายด้วยกันเองก็ยังมี การแยกความเป็น “เรา” กับความเป็น “เขา” ออกจากกันด้วย

⁵ เรื่องเดียวกัน

ผ่านคำพูดว่า “เค้าเก่ง...” และเปรียบเทียบว่าคาบาเร่ต์โชว์เป็นศิลปะการแสดงแขนงหนึ่งซึ่งมีไว้เพื่อสร้างความบันเทิงให้แก่ผู้ชมผ่านนาฏกรรมบนเวที ขณะเดียวกันนางโชว์ก็อยู่ในฐานะศิลปินหรือดารา ดังคำสัมภาษณ์ของนัท

“จริง ๆ อาชีพนางโชว์อาจเปรียบเสมือนสาขาอาชีพหนึ่งของนักแสดงหรือของศิลปินก็ได้ เป็น artist อย่างหนึ่ง การโชว์ของเค้าก็เป็น art อย่างหนึ่ง จริง ๆ คงไม่ต่างจากนักร้องนักแสดง คงใช้เหมือนกัน สื่อสารกับคนดูเช่นเดียวกัน...”⁶

ทัศนะเชิงบวกของผู้รับสารกลุ่มชายรักชายต่อนางโชว์ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเตรียมตัวมาอย่างดีและเป็นอาชีพที่มีคุณค่าเปรียบได้กับศิลปิน เป็นมุมมองที่สะท้อนถึงความรู้สึกที่ดีต่อความเป็นเราของผู้ที่มีอัตลักษณ์ร่วมกันแบบชายรักชาย แต่ขณะเดียวกัน กลุ่มผู้รับสารกลุ่มนี้ยังมีการแยกอัตลักษณ์เพศสภาพวัฒนธรรมย่อยระหว่างชายรักชายทั่วไปกับชายรักชายที่เป็นนางโชว์ด้วยเช่นกัน

นัยยะของ “คาบาเร่ต์โชว์”

นัยยะของ “คาบาเร่ต์โชว์” ประกอบไปด้วยหัวข้อการรับรู้ต่อคาบาเร่ต์โชว์ เป้าหมายในการเข้ามาพื้นที่แห่งนี้ รวมถึงความหมายหรือความสำคัญของคาบาเร่ต์โชว์ ดังนี้

1. การรับรู้ต่อคำว่า “คาบาเร่ต์โชว์”

การรับรู้ต่อคาบาเร่ต์โชว์ของผู้ถอดรหัสกลุ่มรักชายรักชายที่อยู่ในพื้นที่แห่งนี้ ประกอบด้วยแง่มุมที่ต่างออกไปตามแต่ละทัศนคติของแต่ละคน

⁶ เรืองเดียวกัน.

ตารางที่ 6.4

แสดงการรับรู้ต่อคำว่า “คาบาเรต์โชว์” โดยกลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	ฟีย์	อีฟ	นัท	โอ	สรุป
การรับรู้ต่อคาบาเรต์โชว์	- สถานที่แสดงคาบาเรต์ขนาดใหญ่ - ความสามารถและความเป็นดารา - การแสดงที่มีค่า	- นักแสดงสาวประเภทสอง - ความสวยงาม - รูปแบบการแสดง	- นักแสดงกะเทย - ความบันเทิง - ผู้ชมกลุ่มเฉพาะ	- นักแสดงสาวประเภทสอง - โชว์ที่อลังการ - สถานที่เฉพาะ	ส่วนใหญ่นึกถึงนักแสดงกะเทย/ความสวยงามอลังการ บางส่วนนึกถึงกลุ่ม/สถานที่เฉพาะ ส่วนน้อยพูดถึงความมีคุณค่า/ความเป็นดารา

การรับรู้ต่อคาบาเรต์โชว์นั้นแตกต่างกันออกไปตามทัศนคติของผู้ถอดรหัสแต่ละคน ความสามารถทางการแสดงของนางโชว์หรือผู้ส่งสารถือเป็นสิ่งหนึ่งที่คนพูดถึง และการมีเจตนาในการส่งสารหรือการเตรียมความพร้อมสำหรับการแสดงของนางโชว์ให้ออกมาอย่างดี เช่น การแสดงที่ไร้ข้อบกพร่อง เสื้อผ้าที่สวยงาม อุปกรณ์เสริมที่พร้อมเป็นต้น รวมถึงเป็นการยกระดับคุณค่าของการแสดง ดังคำสัมภาษณ์ของฟีย์

...ฟีย์ไปพญาทุกครั้งจะไปดู Alcazar เพราะได้ดูชุดดูฉากก็คุ้มแล้ว เพราะการลิปซิงก์ของดาราแต่ละคนมันอยู่ที่แอ็คติ้งของแต่ละคน ความแปลกความตระการตาสำหรับฟีย์ ๆ ถือว่าเป็นชุด ฉาก ถ้าเปรียบเทียบกับเมื่อก่อน Free Man เรายอมรับความสามารถของทุกคน ว่าทุกคนเป๊ะ คำเป็นใคร คำก็เป็นคนนั้นจริง ๆ แต่อันนี้คือเป็นโชว์เล็ก เป็นเวทีเล็ก ทุกคนเหมือนมีความเป็นดารา เพราะฟีย์สนิทกับพวกนี้ ฟีย์คุยกับเค้า เค้าจะมีคำว่า วันนี้ฉันจะเป็น Whitney ขึ้นจะแต่งหน้าเหมือน Whitney เค้าคิดว่าเค้าเป็นดาราคนหนึ่ง เค้าต้องแกะจากวิดีโอออกมาว่าแอ็คติ้งปาก นิ้วเนี่ยว่าเป็นยังไง เราก็เลย เออ ดูแล้วมีความรู้สึกว่าได้ดูจับจ่ายโชว์ทุกคนเค้าเหมือนมุ่งมั่นที่จะโชว์นี้ออกมา มันก็เลยดูเหมือนมีคุณค่า⁷

⁷ สัมภาษณ์ ฟีย์, 15 มกราคม 2550.

เนื่องจากคาบาเรต์โชว์เป็นอีกหนึ่งพื้นที่แห่งอัตลักษณ์ของกะเทย โดยการแสดงที่จัดว่ามีคุณค่านั้นหมายถึง ความสามารถในการลอกเลียนแบบ (imitation) ด้วยการสวมบทบาทนักร้องผู้นั้น ผ่านลักษณะภายนอก การแสดง และการสื่ออารมณ์ และอีกนัยยะหนึ่ง การรับรู้ของนั้แสดงถึงความภาคภูมิใจต่ออัตลักษณ์นางโชว์ซึ่งเป็นหน่วยย่อยของอัตลักษณ์แบบกะเทย ซึ่งมีความเป็นเราอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ผู้ถอดรหัสมองว่า คาบาเรต์เป็นสื่อบันเทิงอย่างหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความเพลิดเพลินกายและใจให้แก่ผู้ชม ซึ่งโดยมากผู้ที่อยู่ในพื้นที่แห่งนี้ส่วนใหญ่แล้วจะมีอัตลักษณ์ร่วมกันในส่วนของอัตลักษณ์ทางเพศและอัตลักษณ์ทางเพศสภาพ ดังคำสัมภาษณ์ของ นัท

ถ้าในเมืองไทย เมื่อพูดถึงคาบาเรต์ คนจะนึกถึงกะเทยก่อนเป็นอันดับแรก คนยึดติดกับภาพลักษณ์ ก็ถือเป็นเอกลักษณ์ของคนกลุ่มนี้ได้เหมือนกัน เพราะคนดูส่วนใหญ่ก็เป็น ก็ต้องเอาไปโชว์ในที่ที่คนดูอยู่ในแนวเดียวกัน กลุ่มเฉพาะเหมือนกัน... นึกถึงการออกมาลิปซิงก์หรือการออกมาเต้นเพื่อความบันเทิงให้กับผู้ชม เพื่อสร้างความสนุกสนานให้กับผู้ชม ความบันเทิงกับนางโชว์เป็นของคู่กัน⁸

การรับรู้ต่อคาบาเรต์โชว์ของผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชาย ไม่ว่าจะเป็นความสามารถของนางโชว์หรือ การเตรียมความพร้อมสำหรับการแสดงมาอย่างดี เป็นการแสดงที่มีคุณค่าและมีศิลปะซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการสร้างความบันเทิง รวมถึงความเหมือนร่วมของผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์ การรับรู้เหล่านี้ได้แสดงถึงทัศนคติเชิงบวกต่ออัตลักษณ์ของความเป็นเราได้อย่างดี

2. เป้าหมายในการเข้ามาพื้นที่คาบาเรต์โชว์

การเข้ามาอยู่ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์มีหลายเป้าหมายประกอบกัน ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายทั้งหมดให้เหตุผลว่า ตนเข้ามาที่แห่งนี้เพื่อความผ่อนคลายอารมณ์และความรู้สึกด้วยความเหมาะสมในด้านเวลาและสถานที่ ดังนี้

⁸สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

ตารางที่ 6.5

แสดงเป้าหมายในการเข้ามาพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ของกลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	พี่ป๊าย	อีฟ	นัท	โอ	สรุป
เป้าหมายในการเข้ามาพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์	- เป็นที่สังสรรค์และรู้จักนางโชว์ - เดินและดูโชว์	- เป็นที่สังสรรค์- เดินรำและดูโชว์	- เป็นที่สังสรรค์- ผ่อนคลาย- ความบันเทิง	- เป็นที่สังสรรค์- เดินรำและดูโชว์ - โชว์เป็นส่วนประกอบ	ทุกคนมาเพื่อสังสรรค์ ส่วนใหญ่เดินรำและดูโชว์เพื่อความผ่อนคลาย

ด้วยคุณลักษณะทางด้านเวลา สถานที่แห่งนี้เปิดให้บริการในยามค่ำคืน ความเป็นกลางคืน ถือเป็นช่วงเวลาที่คุณทั่วไปหลุดพ้นจากภาระหน้าที่ในชีวิตประจำวันผ่านการมอบหมายบทบาทและสถานภาพต่าง ๆ ของแต่ละคนซึ่งเป็นตำแหน่งแห่งที่ในสังคม ด้วยคุณลักษณะทางด้านเทศะหรือสถานที่ สถานที่แห่งนี้รองรับต่อความต้องการปลดปล่อยความตึงเครียดที่เกิดขึ้นในเวลาปกติ พื้นที่คาบาเร่ต์โชว์จึงเอื้อให้คุณคนได้รับการผ่อนคลายด้วยรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเดินรำ ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายไปตามจังหวะดนตรี การร้องคลอไปตามเนื้อเพลงที่ชื่นชอบและคุ้นเคย การดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ ดังคำสัมภาษณ์ของพี่ป๊าย

ไปเดิน ไปดูโชว์ ไปนั่งคุย และก็กินข้าวกัน...ด้วยความที่เป็นคนเที่ยวมาก่อนมันก็ต้องการการรี้แล็กซ์ ไม่ใช่อะไร ได้ไปแต่งตัวสวย ๆ กินเหล้า เจอใครทักทาย ก็มีความสุข...การพักผ่อนคือออกมารีแล็กซ์ ก็คือได้มาเจอเพื่อน บางที่เราทำงานไม่ได้เจอกัน พอทุกคนว่างก็จะมาเจอกัน⁹

ในสถานบันเทิงยามราตรี การเดินเป็นการออกกำลังกายของคนวัยทำงานเพื่อระบายความเครียดที่มีมาตลอดวัน และนำมาซึ่งความปลอดโปร่งสามารถเผชิญกับภาระหน้าที่ในวันต่อไปได้อีก การเดินรำจึงสะท้อนถึงนาฏกรรมซึ่งในที่นี้คือการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างมีจังหวะทุกประเภท โดยนาฏกรรมค่อนข้างจะมีความหมายไปในทางจิตใจ คือเป็นเครื่องปลดปล่อยความเก็บกดทางอารมณ์ (catharsis) กล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชายนั้นไม่ได้ใช้สื่อคาบาเร่ต์โชว์เพียงแค่เครื่องมือในการบรรลุมิติวัตถุประสงค์ (instrument) เท่านั้นเมื่อเทียบกับ

⁹สัมภาษณ์ พี่ป๊าย, 15 มกราคม 2550.

กลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายต่างเพศ หากแต่ยังใช้สื่อดังกล่าวในการสร้างความสัมพันธ์ (relationship) ในหมู่คนใกล้ชิด

เป้าหมายที่สำคัญอีกประการในการเข้ามาอยู่ในพื้นที่แห่งนี้ คือ เพื่อรับชมคาบาเรต์โชว์ ตามแนวคิดการสื่อสารแล้ว คาบาเรต์โชว์ถือเป็นสื่อประเภทหนึ่งซึ่งมีหน้าที่ให้ความบันเทิงแก่ผู้ชม ผู้ถอดรหัสเข้ามาในพื้นที่แห่งนี้เพื่อแสวงหาความบันเทิง ดังเช่น การพูดตลกของนางโชว์ โดยผู้พูดจะหยิบเอาความหมายที่เข้าใจกันโดยทั่วไปมาล้อเลียน โดยการดัดแปลง กลับหน้าเป็นหลัง เพื่อเรียกเสียงหัวเราะของผู้ชม หรืออาจจะด้วยบทสนทนาไม่สุภาพหรือเนื้อหาทางเพศ หรือคำทักทายกับผู้ชมในลักษณะที่ยั่วล้อและเ้าแหย่ ซึ่งดำเนินไปอย่างลื่นไหลภายใต้เวลาและพื้นที่ดังกล่าว จากคำสัมภาษณ์ของนัท

อย่างทำงานมาเหนื่อย ๆ เรียนมาหนัก ๆ ได้มาซ่า มาหัวเราะ มาดูอะไรที่ตลก การตลกตลกใจ มาดูอะไรสวย ๆ งาม ๆ หรืออาจจะไม่สวยก็ได้ แต่ดูแล้วผ่อนคลาย ดูแล้วมีความบันเทิง บางทีก็อาจจะนัดพบปะเพื่อนฝูงแล้วก็มาดูโชว์ บางคน main หลักจริง ๆ อาจจะมาดูโชว์อย่างเดียว หรือเน้นพบปะเพื่อนฝูงแล้วมีโชว์ ก็ดู ...คงไม่มีใครอยากดูนางโชว์ที่เล่นละครดราม่าเครียด ๆ ให้เราดู¹⁰

การที่เราหัวเราะเมื่อได้ฟังเรื่องตลกไม่ใช่เพียงการแสดงออกที่ฉาบฉวยและไร้สาระ หากแต่อารมณ์ขันเป็นการสนองตอบความต้องการทางจิตวิทยา เพื่อที่จะระบายความเครียดของบุคคล นอกจากนี้ ยังตอบสนองความต้องการทางสังคมของมนุษย์ ตามแนวคิดทางสังคมวิทยาแล้ว เสียงหัวเราะและอารมณ์ขันมีบทบาทในการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคม เพราะท่ามกลางการเรียนรู้และการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ความเครียดและความยึดหยุ่นเป็นองค์ประกอบสำคัญในการดำเนินชีวิต เสียงหัวเราะจะช่วยให้เกิดความยืดหยุ่น ในขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่กำกับให้สมาชิกของสังคมต้องทำตามกฎเกณฑ์ทางสังคม

อารมณ์และความรู้สึกทำหน้าที่เป็นปัจจัยกำหนดการเลือกเปิดรับหรือเลือกสื่อ ดังจะเห็นได้จาก การใช้สื่อคาบาเรต์ซึ่งเป็นสื่อบันเทิงเพื่อความผ่อนคลายหรือเพื่อลืมนปัญหาเมื่อผู้รับสารเกิดความรู้สึกตึงเครียดจากการทำงาน เรียกได้ว่าเป็นการใช้สื่อเพื่อหลบหนีปัญหา (escapism) นั่นเอง

¹⁰ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

การใช้สื่อในเวลาและสถานที่เช่นนี้จะดำเนินไปพร้อมกับเพื่อนหรือคนรู้จักของตน อยู่เสมอ กล่าวได้ว่า พื้นที่คาบาเรต์เป็นพื้นที่ในการสังสรรค์ของผู้อดรหส์กลุ่มชายรักชายกับเพื่อนฝูง คนรู้จักและคนรู้จักในเวลาว่างเว้นจากการทำงานในชีวิตประจำวัน

พื้นที่ของคาบาเรต์โชว์ไม่ได้มีความหมายในเชิงรูปธรรม ในฐานะที่เป็นสถานบันเทิงเท่านั้น หากแต่ยังมีความหมายในเชิงนามธรรมอีกด้วย เนื่องจากคาบาเรต์เชื่อมโยงเข้ากับตัวตนของชายรักชาย ในฐานะที่เป็นพื้นที่ในการอ้างอิงต่ออัตลักษณ์ของตน หรือเป็นพื้นที่ในการประกอบสร้างอัตลักษณ์และความสัมพันธ์ขึ้นในกลุ่มผู้ที่มีอัตลักษณ์ทางเพศสภาพร่วมกัน

Mogue เป็นที่สังสรรค์ของบรรดาช่างแต่งหน้าทำผม รู้จักกับพี่เล็กตั้งแต่ยังไม่เป็นนางโชว์ เวลานี้ถึงอยากไปหาพี่เล็กก็จะมาที่ Mogue ...เมื่อก่อนพี่ก็ไม่เที่ยวร้านที่เกย์เที่ยวกันนะ ด้วยเพราะเราแต่งหญิง จะไปร้านเกย์คือไปดูโชว์เท่านั้น เมื่อก่อน Mogue ยังไม่มี จะไปดูโชว์ที่ Free Man เท่านั้น ไปแล้วจะ ไม่เที่ยว DJ ไม่เที่ยว Espresso คือ ดูป่าใจแอนโชว์แล้วกลับ ถือว่าวันนี้คือมาดูโชว์...เดี๋ยวนี้เที่ยวร้านนี้ก็สนุก ก็เปลี่ยนความคิด เออ มันก็เป็นร้านที่เป็นของพวกเขาขึ้นนะ¹¹

ในมุมมองของผู้อดรหส์กลุ่มชายรักชายเอง ภายในกลุ่มผู้ที่รักเพศเดียวกันมีการแบ่งอัตลักษณ์ทางเพศสภาพที่ย่อยลงไปอีกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ เกย์และกะเทย ซึ่งมีการประกอบสร้างอัตลักษณ์ผ่านรูปลักษณ์ที่ปรากฏภายนอกและกิริยาท่าทางและการสื่ออารมณ์ที่ต่างกันออกไป

พื้นที่แห่งนี้พื้นที่พิเศษที่เปิดโอกาสให้บุคคลได้พบปะกับผู้ที่ เป็นชายรักชายคนอื่น ๆ แล้วยังทำให้บุคคลไม่ต้องปกปิดความพึงพอใจทางเพศของตนอีกต่อไป เนื่องจากการเข้าไปอยู่ในพื้นที่หรือชุมชนของชายรักชาย เอื้อต่อการสร้างภาพลักษณ์ในเชิงบวกให้กับบุคคลที่รักเพศเดียวกัน ซึ่งต่างไปจากพื้นที่ในชีวิตประจำวันทั่วไปที่พวกเขาได้รับความกดดันจากปฏิกิริยาตอบโต้ทางสังคมของผู้รักต่างเพศ และการสื่อสารตัวตนได้ตามต้องการของตัวเองได้ส่งผลอันดีต่อความรู้สึกและทัศนคติที่ดีต่อตัวเองและยอมรับตัวเองมากขึ้น

* DJ และ Espresso คือ ชื่อสถานบันเทิงประเภทดิสโก้เทคสำหรับกลุ่มชายรักชายที่ตั้งอยู่ในย่านสีลม

¹¹ สัมภาษณ์ พี่ปุย, 15 มกราคม 2550.

อย่างไรก็ตาม ผู้ถอดรหัสชายรักชายส่วนน้อยปฏิเสธการเข้ามาในพื้นที่คาบาเรต์ เนื่องจากค่านึงอัตลักษณ์กลุ่มของชายรักเพศเดียวกันในเชิงลบบางประการ ที่มีเป้าหมายที่นอกเหนือจากการใช้พื้นที่แห่งนี้เพื่อการสังสรรค์กับเพื่อนฝูง ดังคำสัมภาษณ์ของนัก

เปื้อ ส่วนหนึ่งถ้าเป็นร้านเกย์อย่างเจีย รู้สึกวงจรของในร้านมันน่าเบื่อ โดยส่วนตัวคงมองในแง่ลบด้วยมั้ง ไม่ค่อยดีเท่าไร คือว่า แต่ละคนที่มาเหมือนไม่ได้มาเที่ยว คนมาเที่ยวมันมี คือ แต่ละคนแต่งตัวมาชนกัน แล้วก็แบบมาหาคู่ พุดง่าย ๆ มาหาคู่เพราะสังเกตุอย่างสีลมเวลาพับเลิกปั๊บ ทุกคนก็จะแห่รูออกมา ทุกคนก็จะออกมาคุยกัน ขอบงขอเบอร์ แล้วผลสุดท้ายก็ บางคนอาจจะบ้านใครบ้านมัน หรือไปนอนด้วยกันก็ไม่รู้¹²

กล่าวได้ว่า เป้าหมายในการเข้ามาอยู่ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์ของชายรักชายบางส่วนเป็นไปเพื่อการหาคู่ โดยการเข้ามาอยู่ในสังคมของชายรักเพศเดียวกัน จะเพิ่มโอกาสในการเลือกและค้นพบบุคคลตามความต้องการมากขึ้นและนำไปสู่การพัฒนาความสัมพันธ์แบบต่าง ๆ ต่อไป

โดยสรุป สำหรับผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่แล้ว พื้นที่คาบาเรต์เป็นเสมือนสื่อที่ผู้ถอดรหัสใช้เพื่อความบันเทิง ใช้เพื่อเป็นพื้นที่ในการสื่อสารระหว่างผู้มีอัตลักษณ์แบบชายรักชายเพื่อจุดมุ่งหมายร่วมกัน คำว่า “พื้นที่” ตามแนวทางวัฒนธรรมศึกษา คาบาเรต์ถือได้ว่าเป็นพื้นที่การสื่อสารที่เชื่อมร้อยมนุษย์เข้ากับบางสิ่งบางอย่างเอาไว้อย่างซับซ้อนและเป็นไปในหลายรูปแบบ ดังเช่น การเข้ามาใช้สื่อในพื้นที่คาบาเรต์โชว์ เพื่อเชื่อมร้อยทั้งความเข้าใจ ความสัมพันธ์ อารมณ์ ความรู้สึกและความหมายของกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน

เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายและหญิงแล้ว การใช้สื่อคาบาเรต์โชว์ของกลุ่มชายรักชายจะมีตั้งแต่ระดับการใช้สื่อเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ (instrument) ไปจนถึงระดับที่ใช้สื่อเพื่อสร้างความสัมพันธ์ (relationship) และการใช้สื่อเพื่อสร้างความหมาย (meaning) ต่ออัตลักษณ์ของตน

3. ความหมายหรือความสำคัญของคาบาเรต์โชว์

จากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชายนั้นได้ให้ทัศนะต่อความหมายและความสำคัญต่อคาบาเรต์ในระดับที่แตกต่างกันไป และมีหลากหลายมุมมอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

¹² สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

ตารางที่ 6.6

แสดงความหมาย/ความสำคัญของคาบาเรต์โชว์โดยกลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	ฟิฟุ่ย	อีฟ	โอ	นัท	สรุป
ความหมาย หรือ ความสำคัญ	- ทำให้กะเทยมี บทบาทด้านดี/ คุณค่ามากขึ้น - ดึงคนหลาย เพศสู่พื้นที่ เฉพาะ	- ยากแสดงเมื่อ มีโอกาส - เป็นโชว์ของ กะเทย	- เป็นธุรกิจ บันเทิง - เป็นศิลปะ - เป็นรสนิยม ส่วนตัว	- เป็นพื้นที่แสดง ออกทางความ สามารถของ เกย์ - เป็นส่วนหนึ่ง ของชีวิตเกย์	ส่วนใหญ่มองว่าเป็นสิ่ง ที่เกี่ยวข้องกับชายรัก ชาย มีส่วนน้อยที่มองในเชิง ธุรกิจ ศิลปะ และ รสนิยม

ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่ให้ความหมายหรือความสำคัญของคาบาเรต์โชว์ โดยเชื่อมโยงกับอัตลักษณ์แบบชายรักชายซึ่งมีอัตลักษณ์กลุ่ม คือ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการแสดงออก และเป็นผู้ที่มีใจรักศิลปะและความงาม ดังกรณีของ โอ “มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเกย์ ...คือ พวกเป็นเกย์ อาจจะมีคนที่ชอบแสดงออกไง แล้วเค้าอยากจะหาที่ ๆ เค้าจะแสดงออกได้ โชว์ความสามารถเค้าได้ คืออารมณ์ศิลปะเยอะ ชอบความสวยความงาม คือถ้าแต่งเป็นผู้หญิงแล้วร้อง มันก็เหมือนได้ฟรีเซ็นต์ได้โชว์ได้แสดง”¹³

จากความคิดเห็นของโอ คาบาเรต์โชว์นั้น มีความหมายหรือความสำคัญต่อตัวตนของชายรักชาย ในฐานะพื้นที่ทางวัฒนธรรมย่อยที่แสดงวิถีการดำเนินชีวิตของกลุ่มชายขอบทางเพศ โดยการดำรงอยู่ของพื้นที่แห่งนี้เปรียบได้กับพื้นที่ “สาธารณะ” ที่ตนเองได้แสดงออกหรือสามารถสื่อสารตัวตนได้ตามความปรารถนาซึ่งมีลักษณะที่อาจจะยอมรับ ต่อต้าน หรือต่อรองกับกฎเกณฑ์ทางเพศสภาพของสังคม ถึงแม้ว่าโดยบรรทัดฐานทางสังคมแล้วบุคคลควรประกอบสร้างอัตลักษณ์ทางเพศสภาพให้สอดคล้องกับอัตลักษณ์ทางเพศก็ตาม

นอกจากนี้ ผู้ที่ขานรับต่อภาพตายตัวด้วยการเปิดเผยตัวตน มองว่า การแสดงคาบาเรต์เกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวทางสังคมที่สร้างความรู้สึกระงับต่ออัตลักษณ์แบบชายรักชายหรือแบบกะเทย กล่าวคือ การแสดงคาบาเรต์เป็นงานที่สร้างภาพลักษณ์ของกะเทยที่ดีมากขึ้นจากอดีตที่ถูกมองว่ามีอัตลักษณ์ทางเพศเชิงลบ ดังกรณีของฟิฟุ่ย ช่างทำผมที่กล่าวแนะนำตัวต่อผู้วิจัยว่าเป็นกะเทย

¹³ สัมภาษณ์ โอ, 8 มกราคม 2550.

รู้สึกดีนะ หนึ่งมันเป็น อย่าลืมนะว่า รุ่นพี่นะเป็นรุ่นกลาง ๆ ของกะเทยที่สังคมยอมรับได้ เท่าที่พี่จำได้ สังคมเริ่มยอมรับความสามารถของกะเทยครั้งแรกคือที่มี Tiffany ออกมาโชว์ รุ่นสมหญิงออกมาเล่นเพลงสุดท้าย สังคมเริ่มรู้จัก และนั่นก็ทำให้กะเทยมีบทบาทในสังคมด้านที่ดีมากขึ้น ตอนที่เราเป็นเด็กมาก ๆ คนพวกนี้ยังไม่ออกมา ผู้คนก็จะตราหน้ากะเทยว่าไม่ดี ...ตกตึกขอบแตงตัวไปยืนตามป้าย ตามเสาไฟฟ้า คือมันดูไม่ดี แต่พอมีเรื่องนี้ขึ้นมา แล้วหลังจากนั้นจะมีดอกเตอร์เสรีโผล่ขึ้นมา เปิดเผยขึ้น ทำให้รู้ว่าในวงการยังต้องใช้กะเทย เห็นมั๊ยกะเทยทำอะไรได้ตั้งหลายอย่าง ไม่ได้มองภาพว่าเป็นอย่างนั้น เพราะอย่างนั้นพี่ถึงบอกว่าคุณาเร่ต์ทำให้สังคมรู้จักกะเทยมากขึ้น และได้รู้ว่ากะเทยมีคุณค่าเยอะขึ้น มันเหมือนใบเบิกทางใบแรก ให้กะเทยได้ออกมาแต่งหน้า มีอาชีพแต่งหน้าทำผมเยอะขึ้น ...ได้รู้ว่ากะเทยทำเสื้อผ้าได้ เนื่องจากคาบาเร่ต์ปึกชุดสวย อลังการ นักร้องดัง ๆ ก็อยากมาใช้ชุดสไตล์แบบนี้ พี่ว่าทุกอย่างนี้มาจากคาบาเร่ต์นะ ...¹⁴

กล่าวได้ว่า ความหมายและความสำคัญของคาบาเร่ต์โชว์ได้เปิดอัตลักษณ์ของกะเทยในหลาย ๆ ด้าน เช่น มีความสามารถในการแสดง มีความถนัดในการเสริมสวย และมีความสร้างสรรค์ในการออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น อัตลักษณ์ดังกล่าว สะท้อนถึงความรู้สึกและสำนึกที่ดีต่อตัวตนของกะเทย อันจะนำมาซึ่งความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของตนเองและรักษาไว้ซึ่งสิ่งนี้ต่อไป ในขณะเดียวกัน การอ้างถึงตัวตนของกะเทยโดยโยงเข้ากับอาชีพนางโชว์บนเวทีการแสดงคาบาเร่ต์ยังมีนัยยะบ่งบอกถึง การสร้างภาพแบบฉบับ (stereotype) หรือการเสริมย้ำ (reinforce) ว่า นางโชว์ คือ อาชีพของกะเทย

การศึกษาอัตลักษณ์แบบผู้ที่รักเพศเดียวกัน ชายรักชายต้องเรียนรู้ที่จะนิยามความปรารถนาของตนในฐานะสัญญาณ (signal) แห่งอัตลักษณ์แบบผู้ที่รักเพศเดียวกัน และพวกเขามักจะเชื่อมั่นในการสนับสนุนของผู้รักเพศเดียวกันคนอื่น ๆ เพื่อที่จะยอมรับอัตลักษณ์เช่นนี้และเปิดเผยตัวตน ขณะที่ผู้รักเพศเดียวกันบางคนแยกตัวออกมา บางคนอาจขานรับต่อภาพตายตัวด้วยการเปิดเผยตัวตน บางคนเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ซึ่งในกรณีของนักแล้วได้เลือกที่จะปฏิเสธต่อภาพลักษณ์ตายตัวที่ว่าคาบาเร่ต์โชว์เป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบชีวิตที่กลุ่มชายรักชายนิยมชมชอบเป็นการเฉพาะ

มันไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งไปเลย หรือเป็นส่วนหนึ่งของเราหรอก มันไม่ถึงกับว่าเป็นสิ่งสำคัญขนาดนั้น มันก็คือธุรกิจบันเทิงอย่างหนึ่งที่แต่ละคนจะเลือกเสพ ... บาง

¹⁴ สัมภาษณ์ พี่ปุ๋ย, 15 มกราคม 2550.

คนที่เค้าเป็นเกย์ เค้าก็อาจจะไม่ดูคาบาริเตอร์ อาจจะชอบดูคอนเสิร์ต ดูหนังดูนี้ คิดว่าเป็นส่วนหนึ่ง แต่ไม่ใช่สิ่งสำคัญมากขนาดนั้น มันเรื่องของรสนิยมว่าใครจะเลือกเสพหรือไม่เลือก¹⁵

คำกล่าวของนัทได้ให้น้ำหนักต่อความหมายของคาบาริเตอร์ที่ต่างออกไปจากผู้ถอดรหัสส่วนใหญ่ กล่าวคือ แม้ว่าตนจะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มชายรักชายซึ่งเป็นการยอมรับถึงความเป็นเราในอัตลักษณ์แบบกลุ่ม อย่างไรก็ตามคาบาริเตอร์เป็นเรื่องของความชอบส่วนบุคคลต่อความบันเทิงประเภทหนึ่ง หรือเป็นเพียงอัตลักษณ์ส่วนบุคคลเท่านั้น หรืออีกนัยหนึ่ง รสนิยม (taste) ในการเสพคาบาริเตอร์ คือสิ่งที่ประกอบสร้างอัตลักษณ์กะเทยได้อีกทาง

นอกจากนี้ การมีอยู่ของคาบาริเตอร์ แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมย่อย (subculture) กับวัฒนธรรมหลัก (dominant culture) ที่มีรูปแบบการสื่อสารกับการต่อรองเพื่อให้มี “พื้นที่สาธารณะ” ให้ตนเองได้แสดงออก ถึงแม้ว่ากลุ่มผู้รักเพศเดียวกันจะดำรงอยู่ในสังคมที่ยึดถือคุณค่าแบบรักต่างเพศ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า วัฒนธรรมย่อยเช่นนี้จะถูกปฏิเสธจากวัฒนธรรมกระแสหลักโดยสิ้นเชิง เพราะผู้ชมกลุ่มรักต่างเพศจำนวนหนึ่งได้เลือกที่เข้ามาอยู่ในพื้นที่ซึ่งชายรักต่างเพศมีการรวมกลุ่มกัน จะเห็นได้ว่าความเหมือนร่วมกันระหว่างผู้ชมกลุ่มรักต่างเพศและผู้ชมกลุ่มที่รักเพศเดียวกัน คือ รสนิยมในการเปิดรับสื่อการแสดงแบบคาบาริเตอร์

เมื่อก่อนผู้หญิงอาจจะคิดว่าจะมาเต้นอะไรอยู่ในที่อย่างนี้ แต่เดี๋ยวนี้มีโชว์ ก็ขึ้นมาดูโชว์ เพราะก่อนจะมีโชว์มันต้องเต้นอยู่แล้ว พอมีคาบาริเตอร์ก็ดึงให้เป็นจุดศูนย์รวมได้นะ คนที่อยากมาดูโชว์กว้างขึ้น มันเป็นการดึงดูดลูกค้าของทางร้านรีเพล่า อย่างเมื่อก่อนมีแต่เกย์มา เออ ผู้ชายเข้ามาก็โดนลากมา (หัวเราะ)¹⁶

ในทัศนะของกลุ่มผู้รับสารชายรักชายนั่น คาบาริเตอร์ถือได้ว่าเป็นอีกสาขาหนึ่งของศิลปะการแสดง ด้วยการสื่อสารผ่านรูปลักษณ์ภายนอกที่มีสุนทรียศาสตร์ ผ่านท่วงท่าลีลาในการเคลื่อนไหวของร่างกายไปพร้อม ๆ กับทำนองของดนตรีและความหมายและอารมณ์ของเนื้อเพลง โดยแต่ละเนื้อสารที่นำเสนอต่างสื่อถึงความหมายภายในตัวให้ผู้ชมได้รับรู้ “...มันเป็นศิลปะที่ทุกคนก็มีสิทธิจะเลือกเสพ...การโชว์ของเค้าก็เป็น art อย่างหนึ่ง”¹⁷

¹⁵ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

¹⁶ สัมภาษณ์ พี่ปุ๋ย, 15 มกราคม 2550.

¹⁷ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

จากความคิดเห็นของนัก การแสดงของนางโชว์เป็นเสมือนนาฏกรรมสมัยใหม่ “นาฏกรรม” ในที่นี้ใช้เพื่อหมายถึงการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างมีจังหวะทุกประเภท จึงครอบคลุม การเต้น ฟ้อน รำ เชิด ทั้งโบราณและของใหม่ ของที่เป็นทั้งของสูงและของสามัญชน ทั้งที่จัดว่าเป็น ศิลปะและไม่เป็นศิลปะ ซึ่งตามแนววัฒนธรรมศึกษาแล้ว คาบาเรต์เป็นวัฒนธรรมที่มีชีวิต (lived culture) หรือเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมของคนกลุ่มย่อย คือชายรักชาย ซึ่งเป็นคนส่วนน้อยภายใต้ สังคมแบบรักต่างเพศเป็นใหญ่

อาจกล่าวได้ว่า การแสดงคาบาเรต์ถือเป็นวัฒนธรรมย่อยอย่างหนึ่งของกลุ่มชายรัก ชายในสังคมไทย ซึ่งหากจะมองตามแนวทางของวัฒนธรรมศึกษาแล้วจัดว่าการแสดงคาบาเรต์ เป็นสื่อประเภทหนึ่งที่คนกลุ่มหนึ่งมารวมตัวกัน แล้วเกิดการสื่อสารความหมายร่วมกันในกลุ่มชาย รักชาย ขณะเดียวกันก็เป็นสื่อที่อ้างไว้ซึ่งสังคมของคนกลุ่มน้อยทางเพศที่ไม่ใช่แค่การแจ้งข้อมูล ข่าวสารให้ทราบ หากแต่ภาพตัวแทนของความเชื่อร่วมกัน โดยคาบาเรต์โชว์ ถือเป็นอีกรูปแบบ หนึ่งของชีวิตแบบชายรักชาย แล้วยังเป็นพื้นที่ที่ประกอบสร้างอัตลักษณ์ร่วมกันของกลุ่มชายชอบ ทางเพศสภาพ

ลักษณะภายนอก (physical appearance)

ในที่นี้การสื่อสารตัวตนของนางโชว์ผู้ประกอบสร้างอัตลักษณ์กะเทยในพื้นที่คาบาเรต์ โชว์จะแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ การประกอบสร้างร่างกาย การแต่งหน้าและการแต่งกาย ดังนี้

การประกอบสร้างร่างกาย

เนื่องจากร่างกายคือองค์ประกอบในการสื่อสารอย่างหนึ่งที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของ บุคคล โดยอัตลักษณ์ทางเพศและเพศสภาพถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะบอกว่าคน ๆ นั้นคือใคร การที่นางโชว์มีการจัดการกับร่างกายของตนเองให้คล้ายคลึงกับผู้หญิงเป็นไปในทิศทางที่ถือกันว่าเป็นคุณค่าที่สังคมยึดถือ หรืออีกนัยหนึ่งร่างกายของนางโชว์เปรียบเสมือนทุนในการต่อสู้กับ อุดมการณ์หลักทางสังคมที่เพศสภาพควรดำเนินไปอย่างสอดคล้องกับเพศสรีระเดิม นอกจากนี้ ทุนทางกายภาพของนางโชว์ยังนำมาซึ่งการก้าวเข้าสู่คาบาเรต์โชว์ ซึ่งเป็นที่ทางอย่างหนึ่งซึ่งบุคคล สามารถจัดการกับร่างกายได้ตามเจตจำนงบางประการ

ตารางที่ 6.7

แสดงการถอดรหัสการประกอบสร้างร่างกายโดยกลุ่มตัวอย่างชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	ปุ๊	อ๊	นัท	โอ	สรุป
ร่างกายใน พื้นที่คาบา เร่ตโซว์	- ยอมรับ ร่างกายที่ดู เป็นหญิง	- ยอมรับ ร่างกายที่ดู เป็นหญิง	- ยอมรับ ร่างกายที่ดู เป็นหญิง	- ยอมรับ ร่างกายที่ดู เป็นหญิง	ทุกคนยอมรับร่างกายที่ ดูเป็นหญิง
ร่างกายนอก พื้นที่คาบา เร่ตโซว์	- ยอมรับ ร่างกายที่ดู เป็นหญิง	- ยอมรับ ร่างกายที่ดู เป็นหญิง	- ยอมรับ ร่างกายที่ดู เป็นหญิง	- ยอมรับ ร่างกายที่ดู เป็นหญิง	ส่วนใหญ่ยอมรับ ร่างกายที่ดูเป็นหญิง

การปรุงแต่งร่างกายให้คล้ายคลึงผู้หญิงของนางโซว์ ซึ่งมีเดิมมีเพศสรีระเป็นชายให้
เป็นไปในทางที่สอดคล้องกับเครื่องแต่งกายแบบผู้หญิงนั้น ถือเป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับจาก
ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน โดยผู้ชมกลุ่มนี้ถอดรหัสว่า การปรับเปลี่ยนสรีระหรือกายภาพ
ภาษา (physical characteristics) ของนางโซว์นั้นมีจุดประสงค์เพื่อการแสดงเป็นหลัก
ซึ่งลักษณะเฉพาะของนางโซว์ หรือ drag queen ซึ่งมีหน้าที่แสดงเพื่อสร้างความบันเทิงแก่ผู้ชม

ปุ๊ เป็นช่างทำผมวัย 30 ตอนต้น กล่าวแนะนำตัวต่อผู้วิจัยว่าเป็นกะเทยและมีการ
ประกอบสร้างรูปลักษณ์ที่ปรากฏภายนอกอย่างผู้หญิงอย่างชัดเจน ในฐานะที่ตนเองเป็นผู้ที่
คลุกคลีกับวงการแสดง ปุ๊กล่าวถึงการจัดการกับร่างกายของนางโซว์อย่างเข้าอกเข้าใจ เนื่องจาก
นางโซว์มีหลายอัตลักษณ์ทับซ้อนกันอยู่ดังเช่นผู้อื่นในสังคม ร่างกายซึ่งเป็นสื่ออย่างหนึ่งในการ
แสดง จึงเป็นการประกอบสร้างขึ้นในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง นั่นคือ อัตลักษณ์
ของคน ๆ หนึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพสังคมหรือสถาบันที่บุคคลนั้น ๆ สังกัดเกี่ยวข้อง
นอกจากนี้ คำบอกเล่าของปุ๊ต่อการจัดการกับร่างกายของนางโซว์ให้ดูเป็นผู้หญิงมากที่สุดยัง
เป็นไปในทางชื่นชม ไม่เพียงแต่จะได้รับการยอมรับจากกะเทยด้วยกันเองซึ่งเป็นคนกลุ่มน้อยใน
สังคมแล้ว หากแต่ได้รับการยอมรับจากผู้คนในวัฒนธรรมอื่น ๆ ด้วย คือ

ที่ว่าทุกคนก็ต้องการเป็นเหมือนผู้หญิงใช่ไหม แต่ชุดราตรีผู้หญิงยังพื้นฐาน มีแว้ม
อะไร แล้วคนมองขึ้นมา... ต่างชาติจะฟังของไทยว่าทำไมผู้ชายไทยแต่งแล้วดู
เหมือนผู้หญิง... บางคนอาจจะไม่เหมือนผู้หญิงเลย แต่เค้าก็ต้องทำให้เค้าดูสวย

เหมือนภาพลักษณ์ที่ทุกคนต้องทำออกมา แต่บางคนอาจจะผมสั้น เพราะเราไม่รู้
ว่าหน้าที่การงานตอนกลางวันเค้าทำอะไร¹⁸

ความคิดเห็นของพี่ปุ๋ย ในส่วนของการประกอบสร้างร่างกายให้มีเพศสภาพที่ใกล้เคียง
กับผู้หญิง ถือเป็นความภาคภูมิใจต่ออัตลักษณ์กะเทย ได้สะท้อนถึง ความเป็นเรา (us) อย่าง
ชัดเจน ในฐานะตนเองมีการประกอบสร้างอัตลักษณ์ในทางที่ใกล้เคียงกับนางโชว์ ถึงแม้ว่าภายใต้
สังคมแบบรักต่างเพศเป็นใหญ่นั้น อัตลักษณ์กลุ่มของตนจะอยู่ในฐานะความเป็นอื่น (them)
ก็ตาม

ในส่วนของพื้นที่ในชีวิตประจำวัน การจัดการกับร่างกายให้ดูเป็นผู้หญิง เป็นสิ่งที่ได้รับ
การยอมรับเช่นเดียวกัน อีฟ นักศึกษาปริญญาตรีด้านภาษาจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของรัฐ
วัย 20 ปี และมีรูปลักษณะอย่างผู้หญิง มองว่า การจัดการกับร่างกายเช่นนี้เป็นความต้องการทาง
จิตใจเป็นสำคัญ บรรทัดฐานทางสังคมจึงมีอาจมีผลต่อรูปลักษณะภายนอกของตน ด้วยการทำให้
สรีระเข้าใกล้ความเป็นผู้หญิงและไว้ผมยาว ขณะที่เพื่อนของตนเลือกที่จะไว้ผมสั้น และแต่งกาย
เช่นเดียวกับผู้ชาย

...เพื่อนหญิงยังมีเลย เพื่อนที่ศิลปศาสตร์ ยังว่าเห็บแถมเลย เค้าก็เป็นกะเทยนะ
แต่เค้าก็แต่งผู้ชาย ทำผมทรงแมน ๆ เหมือนดาราวัยรุ่นญี่ปุ่นอะไรอย่างเงี้ย ผู้ชาย
ผมสั้น ๆ เค้าก็แต่งอย่างนั้นแหละค่ะ แล้วเค้าก็มาว่าหนูว่า อะไรเนี่ย! ผมยาวมีนม
ใครเค้าจะรับเข้าทำงาน หนูก็คิดนะ แต่เราก็เปลี่ยนไม่ได้ อืม หนูก็รักในสิ่งนี้...¹⁹

คำบอกเล่าของอีฟ ที่ยกตัวอย่างรูปแบบการประกอบสร้างร่างกายของตน ถือเป็นกา
รยอมรับต่ออัตลักษณ์กะเทยที่จะดำเนินไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับบรรทัดฐานทางสังคม
ถึงแม้ว่าจะเป็นพื้นที่นอกคาบาเร่โชว์ที่อัตลักษณ์เช่นนี้จะได้รับการยอมรับจากกลุ่มคนรักต่างเพศ
ในระดับที่ต่ำกว่าพื้นที่ในคาบาเร่โชว์ก็ตาม กล่าวได้ว่า การยอมรับต่อการประกอบสร้างร่างกาย
ของกะเทยในมุมมองของอีฟนั้นสะท้อนถึงความเป็นเราต่ออัตลักษณ์แบบกะเทยนั่นเอง

นอกจากนี้ ผู้ตอบรหัสชายรักชายที่มีการสื่อสารตัวตนด้วยรูปลักษณะภายนอก
เช่นเดียวกับผู้ชายทั่วไป มีความคิดเห็นต่อการปรับแปลงร่างกายของกะเทยในพื้นที่ทั่วไปอย่าง
ยอมรับเช่นกัน โดยให้เหตุผลว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล นัท เพื่อนของผู้วิจัยกล่าวว่า “...ไม่ได้มีอคติ

¹⁸ สัมภาษณ์ พี่ปุ๋ย, 15 มกราคม 2550.

¹⁹ สัมภาษณ์ อีฟ, 25 มกราคม 2550.

อะไรกับเค้า กะเทยเดินสวนมาเราก็เฉย ๆ เค้าก็เป็นคนเหมือนกัน เพียงแต่ว่ารสนิยมทางเพศหรือว่าการแสดงออกทางเพศของเค้ามันไม่เหมือนกับเราแค่นั้นเอง...”²⁰

จากคำสัมภาษณ์ของนัก การยอมรับการประกอบสร้างร่างกายให้ดูเป็นผู้หญิง สะท้อนถึงการให้ความแตกต่างระหว่างภายในกลุ่มผู้ที่มีอัตลักษณ์แบบชายที่รักเพศเดียวกัน กล่าวคือ อัตลักษณ์แบบกะเทยนั้นเป็นแตกต่างจากอัตลักษณ์แบบเกย์ด้วยมิติทางกายภาพ หรือมีการแบ่งเขาแบ่งเราด้วยรูปลักษณ์ภายนอกที่แตกต่างกันนั่นเอง

โดยสรุป การประกอบสร้างร่างกายให้ดูคล้ายคลึงกับผู้หญิงนั้นได้รับการยอมรับจากผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายทั้งในและนอกพื้นที่คาบาเรต์โชว์ ทั้งนี้ ในส่วนของผู้ถอดรหัสที่มีลักษณะภายนอกแบบเกย์ พบว่า มีการแบ่งเขาแบ่งเรา เนื่องจากมีตัวตนที่ต่างออกไปจากกะเทย นอกจากนี้ระดับการยอมรับต่อการประกอบสร้างร่างกายของกะเทยในพื้นที่คาบาเรต์โชว์นั้น เป็นไปอย่างไร้เงื่อนไขหรือได้รับการยอมรับมากกว่าการกระทำเช่นนี้ในพื้นที่ของชีวิตประจำวัน จากที่การประกอบสร้างอัตลักษณ์ในส่วนของกายภาษาในลักษณะที่ต่างจากเพศเดิมของตน ถือเป็นการกระทำที่ขัดแย้งกับบรรทัดฐานเดิมของสังคมส่วนใหญ่ ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์จึง มีลักษณะของการสื่อสารที่กลับหัวกลับหาง (turning upside down) ตามแนวคิดคาร์นิวัล คือ มีการนำเอากฎเกณฑ์ทางสังคมมากลับหัวกลับหางเสียใหม่ หรือ เอาข้างในออกมาเป็นข้างนอก ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ได้รับการยอมรับในพื้นที่และเวลาปกติทั่วไปและยังถือเป็นการสื่อสารเพื่อต่อต้านกฎกติกาทางเพศสภาพของสังคม

การแต่งหน้า

การแต่งหน้าเป็นองค์ประกอบการสื่อสารอย่างหนึ่งที่ช่วยแบ่งแยกความเป็นหญิงเป็นชาย เนื่องจากการแต่งแต้มเครื่องสำอางซึ่งมีสีสดต่าง ๆ บนใบหน้าถือเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของผู้หญิง โดยนางโชว์บนเวทีคาบาเรต์ได้ใช้การแต่งหน้าทาปากในการเข้ามาสู่ตัวตนที่ใกล้เคียงกับผู้หญิงมากยิ่งขึ้น โดยกลุ่มตัวอย่างผู้รับสารมีมุมมองต่อประเด็นดังกล่าว ดังนี้

²⁰ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

ตารางที่ 6.8

แสดงการถอดรหัสการแต่งหน้าโดยกลุ่มตัวอย่างชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
การ	ฟีย์	อีฟ	นัท	โอ	สรุป
แต่งหน้าใน พื้นที่คาบา เร่โชว์	- ยอมรับการ แต่งหน้าซึ่ง มากกว่าปกติ เพื่อการแสดง	- ยอมรับการ แต่งหน้าซึ่ง มากกว่าปกติ เพื่อการแสดง	- ยอมรับการ แต่งหน้าซึ่ง มากกว่าปกติ เพื่อการแสดง	- รอมชอมการ แต่งหน้าซึ่ง มากกว่าปกติ เพื่อการแสดง	ส่วนใหญ่ยอมรับการ แต่งหน้าซึ่งมากกว่า ปกติเพื่อการแสดง
การ แต่งหน้า นอกพื้นที่ คาบาเร่ โชว์	- รอมชอมการ แต่งหน้าซึ่ง มาก กว่าปกติ	- รอมชอมการ แต่งหน้าซึ่ง มาก กว่าปกติ	- รอมชอมการ แต่งหน้าซึ่ง มาก กว่าปกติ	- รอมชอมการ แต่งหน้าซึ่ง มาก กว่าปกติ	ทุกคนรอมชอมการ แต่งหน้าซึ่งมากกว่า ปกติ

ในส่วนของการแต่งหน้าที่ชัดเจนและเกินจริงของนางโชว์ ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายทุกคนมีมุมมองอย่างยอมรับ เพราะเป็นไปเพื่อการแสดง การแต่งหน้าเช่นนี้ทำขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับเทคนิคของแสงสีที่ส่องมายังเวทีระหว่างที่นางโชว์แสดง ดังความเห็นของฟีย์ คือ

“...แต่คำว่า โชว์ คำว่า on stage ทุกอย่างมันต้องเยอะกว่าปกติ ทุกอย่างมันต้อง on stage จะมาแต่งหน้าอ่อนใสก็ได้ มันต้องแต่งให้ on stage เพื่อไฟ...แต่งหน้าทำไมเข้มจัง คุณต้องมองตอนอยู่บนเวที เค้ายายเราไม่ได้ขายด้วยตาเปล่า เค้ายายเรา on stage...”²¹

การแต่งหน้าให้มากกว่าปกติซึ่งผู้ถอดรหัสชายรักชายส่วนใหญ่มองว่ามีเหตุผลทางการแสดงเป็นหลักนั้น จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ถอดรหัสบางคนมีมุมมองเพิ่มเติมต่อการสื่อสารตัวตนเช่นนี้ว่า “...เรื่องอย่างนี้ต้องแล้วแต่คน เค้ามี่ Gift ทางด้านนี้ เค้าอาจจะฝึกฝนมาบ่อย...มันก็คงต้องมีบ้างนะที่รู้สึกเวอร์ แต่บางคนแต่งมาก็สวย บางทีก็เข้าใจว่าแต่งมาเพื่อแสดง คงต้องให้ชัดบางคนเห็นไกลไป”²²

²¹ สัมภาษณ์ ฟีย์, 15 มกราคม 2550.

²² สัมภาษณ์ โอ, 8 มกราคม 2550.

จากมุมมองของโอ ถึงแม้ว่า การสื่อสารตัวตนในระดับที่มากกว่าปกติจะเป็นอัตลักษณ์ที่ชัดเจนของนางโชว์ อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีโอมองว่า การแต่งหน้าโดยนางโชว์บางคนนั้นดู “เวอร์” อันนำมาซึ่งการแบ่งเขาแบ่งเราต่อบทบาททางเพศสภาพแบบนางโชว์กับชายรักชายเช่นตนได้

กล่าวได้ว่า โดยรวมแล้ว ผู้ถอดรหัสยอมรับการประกอบสร้างตัวตนโดยแต่งหน้ามากกว่าปกติในฐานะที่นางโชว์คือผู้แสดงภายใต้พื้นที่ของคาบาเร่โชว์ โดยความมากกว่าปกติถือเป็นลักษณะทางสุนทรียะที่นางโชว์ได้สื่อสารอัตลักษณ์ตามบทบาทที่ตนสวมอยู่

สำหรับพื้นที่ในชีวิตประจำวันทั่วไป กรณีที่ชายรักชายที่แต่งกายข้ามเพศ (transvestite) ซึ่งเป็นผู้ที่ประกอบสร้างตัวตนโดยมีเป้าหมายเพื่อสื่อสารว่าตนเป็นผู้หญิง พบว่า ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายมีการยอมรับอย่างมีเงื่อนไข นัท นักเขียนของนิตยสารบันเทิงต่างประเทศ วัย 25 ปี เพื่อนของผู้วิจัยเอง กล่าวว่า

“ก็ต้องดูหลายอย่าง ถ้าแต่งหน้าจัดอย่างนั้นเวลากลางวันก็คงไม่ใช่เราคนเดียวที่จะมอง เพราะแน่นอนกะเทยไปที่ไหนก็จะเป็นจุดเด่น ก็ไม่รู้ว่าจะอะไร แต่กะเทยไปที่ไหนต้องเป็นจุดเด่น มีคนมอง ใครไม่มองกะเทยก็นับว่าแปลก”²³

สำหรับพื้นที่ในชีวิตประจำวันผู้ถอดรหัสยอมรับต่อการสื่อสารตัวตนด้วยการแต่งหน้าในระดับที่มากกว่าปกติ กล่าวคือ ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของพื้นที่และเวลา นอกจากนี้ มุมมองของกลุ่มชายรักชายด้วยตนเอง ยังคงสำนึกถึงตัวตนที่เป็นอื่นจากสังคมที่ยึดถือความเชื่อแบบรักต่างเพศ การประกอบสร้างอัตลักษณ์ที่อ้างอิงกับบทบาทของผู้หญิงจึงควรอยู่ในระดับที่พอดี เพราะมองว่าเป้าหมายในการสื่อสารตัวตนของกะเทยคือ การสื่อสารตัวตนให้คล้ายคลึงกับผู้หญิงมากที่สุด

การประกอบสร้างตัวตนในส่วนของการแต่งหน้าของกะเทย ในพื้นที่คาบาเร่โชว์จะได้รับการยอมรับมากกว่าซึ่งเป็นไปเพื่อดึงดูดความสนใจในการแสดง ซึ่งแนวคิดดังกล่าวได้สะท้อนถึงความเป็นเรา ขณะที่การแต่งหน้าเช่นนี้จะไม่ได้รับการยอมรับหากไม่คำนึงถึงกาลเทศะและอัตลักษณ์เช่นนี้จะถูกแบ่งแยกกว่ามีตัวตนที่มีความเป็นอื่นภายในผู้ที่มีอัตลักษณ์ร่วมกัน ด้วยเหตุที่พื้นที่แบบคาบาเร่โชว์จึงสะท้อนกระบวนการสื่อสารแบบคาร์นิวัลที่ยอมรับการแสดงออกที่มากกว่าปกติ

²³ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

การแต่งกาย

เสื้อผ้าที่เปิดเผยสัดส่วนและเรียวร่าง เครื่องแต่งกายและเครื่องประดับที่ประณีต หูหრაและวูบวาบ เพื่อรูปลักษณ์ที่ดูสวยงาม คืออวัจนภาษาที่นางโชว์นำมาสื่อสารตัวตนตาม อารมณ์ของเพลงที่ต้องการนำเสนอ หรือนักร้องต้นฉบับที่ตนเองเลียนแบบ และเมื่อถึงระดับของ การถอดรหัส กลุ่มตัวอย่างชายรักชายมีการตีความการสื่อสารผ่านการแต่งกายของนางโชว์ ดังนี้

ตารางที่ 6.9

แสดงการถอดรหัสการแต่งกายโดยกลุ่มตัวอย่างชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	ฟู้ปุย	อ๊อฟ	นัท	โอ	สรุป
การแต่งกาย ในพื้นที่ คาบาเร่โชว์	- ยอมรับการ แต่งกายที่เผย เรียวร่างกว่า ปกติเพราะ เป็นการแสดง	- ยอมรับการ แต่งกายที่เผย เรียวร่างกว่า ปกติเพราะ เป็นการแสดง	- ยอมรับการ แต่งกายที่เผย เรียวร่างกว่า ปกติเพราะ เป็นการแสดง	- ยอมรับการ แต่งกายที่เผย เรียวร่างกว่า ปกติเพราะ เป็นการแสดง	- ทุกคนยอมรับการแต่ง กายที่เผยเรียวร่างกว่า ปกติเพราะเป็นการ แสดง
การแต่งกาย นอกพื้นที่ คาบาเร่โชว์	- ไม่ยอมรับการ แต่งกายที่เผย เรียวร่างกว่า ปกติ - เป็นตัวตลก	- รอมชอมต่อ การแต่งกายที่ เผยเรียวร่าง กว่าปกติ	- รอมชอมต่อ การแต่งกายที่ เผยเรียวร่าง กว่าปกติ	- รอมชอมต่อ การแต่งกายที่ เผยเรียวร่าง กว่าปกติ	- ส่วนใหญ่รอมชอมต่อ การแต่งกายที่เผย เรียวร่างกว่าปกติ

การแต่งกายที่เผยเรียวร่างกว่าปกติของนางโชว์ในพื้นที่คาบาเร่ เป็นที่ยอมรับจาก ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายทุกคน ด้วยเหตุที่ว่าเป็นไปเพื่อการแสดงเป็นสำคัญ กล่าวคือ เสื้อผ้า แบบผู้หญิงซึ่งนางโชว์นำมาสวมใส่บนเวทีต้องพิเศษกว่าเสื้อผ้าในชีวิตประจำวัน และออกมาดู สวยงามเพื่อดึงดูดสายตาของผู้ชม ดังความเห็นของฟู้ปุย

...แล้วอย่าลืมว่า คำว่าโชว์มันต้องแตกต่างจากชุดราตรีที่มาเที่ยวอยู่แล้ว ไปงาน อาจจะปักแค่นิดเดียว แต่คำว่า โชว์ คำว่า on stage ทุกอย่างมันต้องเยอะกว่า ปกติ ... บางทีการมองตาเปล่าบนเวที ทำไมชุดนี้ถึงผ่าลึกเยอะไป ฟู้ว่าไม่ คือมัน อยู่กับไฟแล้วถึงสวย...²⁴

²⁴ สัมภาษณ์ ฟู้ปุย, 15 มกราคม 2550.

นอกจากเสื้อผ้าของนางโชว์จะต้องสร้างความตื่นตาตื่นใจแก่ผู้ชมแล้ว การสวมเครื่องแต่งกายที่เผยเรือนร่างกว่าปกติยังเป็นการดำเนินตามรูปแบบเฉพาะของการแสดงคาบาเร่ต์โชว์ คือ เป็นการเลียนแบบ และโดยมากแล้ว ต้นแบบที่นางโชว์ยึดถือ คือนักร้องที่มีชื่อเสียงของประเทศตะวันตกที่มักจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เปิดเผยสัดส่วน ทั้งนี้การแต่งกายเลียนแบบนักร้องต้นฉบับถือเป็นส่วนที่เสริมให้ผู้ชมเชื่อว่านางโชว์เป็นนักร้องคนนั้นมากขึ้น ดังความเห็นของ นัท

ไอ้เรื่องโป๊นี่...คงห้ามไม่ได้ ชูตินี่คงเอามาอย่างนี้นักร้องคนนั้นใส่จริง ๆ ก็อปแบบมา แล้วนักร้องผู้หญิงเมืองนอกส่วนใหญ่ก็ไม่มีก็ภาพลักษณ์ ส่วนใหญ่ต้องเน้นเซ็กซี่ ภาพลักษณ์มันบีบ คนที่โชว์ก็พยายามพรีเซนต์ให้เหมือนนักร้องคนนั้นมากที่สุด การพรีเซนต์ก็มีองค์ประกอบหลายอย่าง ทั้งเสื้อผ้า ท่าทาง หน้าตา ผม มันขึ้นอยู่กับนักร้องต้นฉบับคนนั้นด้วยแหละว่าตัวต้นฉบับแต่งตัวโป๊ไปเปล่า แต่ก็มีส่วนโชว์ที่เอะอะก็โป๊ไว้มาก่อน บางคนไม่ได้จะโชว์เหมือน คือจะโชว์ลิปซิงก็ให้เหมือนนักร้องคนนั้นจริง ๆ แล้วแต่งตามมีตามเกิด²⁵

นอกจากนี้ การแต่งกายในลักษณะที่เปิดเผยเรือนร่างมากกว่าปกติ ถือเป็นการสื่อสารตัวตนที่ละเมิดกฎเกณฑ์สังคมหรือวัฒนธรรมหลัก และในขณะเดียวกันก็ได้สะท้อนถึงการต่อสู้ในการประกอบสร้างตัวตนของผู้ที่เป็นคนกลุ่มน้อยทางเพศสภาพ ภายใต้พื้นที่ของคาบาเร่ต์โชว์ ซึ่งเป็นพื้นที่พิเศษที่เอื้อต่อการประกอบสร้างหรือเปิดเผยตัวตนเช่นนี้

ในกรณีของพื้นที่สาธารณะทั่วไป ผู้ถอดรหัสนักชวยรักชายส่วนใหญ่รวมขอมต่อการแต่งกายที่เปิดเผยเรือนร่างมากกว่าปกติของผู้ที่มีตัวตนแบบกะเทย กล่าวคือ การแต่งกายเช่นนี้ควรคำนึงถึงกาลเทศะเป็นสำคัญ มิเช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นั้นจะถูกมองว่าเป็นตัวตลก หรือเป็นผู้ที่ไม่ปกติ แม้แต่ในสายตาของผู้ที่มีตัวตนในแบบเดียวกัน ดังความเห็นของ พี่ปุย

...พี่คิดว่า ไม่สมควร พี่กับกลุ่มเพื่อนจะกลายเป็นเรื่องโจ๊ก ถ้าเห็นแบบนี้ก็จะมี การพูดว่าวันหลังถ้าขึ้นแต่งตัวแบบนั้นก็สะกิดบอกขึ้นด้วยนะ ขึ้นไม่โกรธ พี่มีความคิดว่าเราเป็นกะเทยก็เป็นจุดเด่นของสังคมอยู่แล้ว เดินไปไหนคนก็มอง เราไม่ต้องการพรีเซนต์ให้เด่นขนาดนั้น ...เราควรใช้ชีวิตปกติ หนึ่ง เค้าอาจจะชอบเอออีกชั้นเป็นกะเทย ชั้นก็แต่งไปเลยให้ใครรู้ว่าชั้นเป็น แต่สำหรับพี่ พี่รู้สึก เราจะเป็น แต่ชีวิตเราไม่ต้องไปแต่งขนาดนั้นก็ได้ คนที่เข้าใจก็เข้าใจ คนที่มีอายุมองรุ่นพ่อรุ่นแม่ที่เห็นเค้าจะถูก จะไม่มีใครชื่นชม จะมองภาพว่านี่เป็นนะ ต้องเป็นสไตร์อย่างนี้แหละ²⁶

²⁵ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

²⁶ สัมภาษณ์ พี่ปุย, 15 มกราคม 2550.

การแต่งกายอย่างเปิดเผยเรื่อนร่างมากกว่าปกตินอกพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ โดยไม่คำนึงถึงกาลเทศะ ในสายตาของผู้ที่ประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบกะเทยด้วยกันเองนั้น สะท้อนถึงการแบ่งเขาแบ่งเราภายในกลุ่มผู้มีอัตลักษณ์ร่วมกัน ด้วยการให้ลำดับชั้นที่ต่ำกว่าตนเอง

โดยสรุป กลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายทุกคนยอมรับการแต่งกายที่มากกว่าปกติของกะเทยภายในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์เนื่องจากเป็นเหตุผลทางการแสดง ขณะที่การประกอบสร้างตัวตนในลักษณะนี้นอกพื้นที่คาบาเร่ต์จะถูกรับมองว่าเป็นอื่นหรือถูกให้ลำดับชั้นที่ต่ำกว่าจากผู้ที่มีอัตลักษณ์กะเทยร่วมกัน นอกจากนี้พื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ยังเป็นพื้นที่การสื่อสารในรูปแบบคาร์นิวัลจากแนวคิด Carnival ของ Mikhail Bakhtin ที่ว่าการประกอบสร้างตัวตนผ่านเครื่องแต่งกายของนางโชว์สะท้อนถึงการแสวงหาความบันเทิงจากร่างกาย (bodily pleasure) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อความเพลิดเพลินและความสนุกสนานของผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์โดยเฉพาะ ในขณะเดียวกันการแต่งกายเช่นนี้ก็เพื่อต่อต้านบรรทัดฐานทางสังคมในเรื่องเพศสภาพโดยกลุ่มชายชอบทางเพศสภาพแบบชายรักชาย

การแสดง

ในที่นี้การแสดงประกอบไปด้วยคำถามเกี่ยวกับ การร้อง การพูดตลก การแสดงท่าทาง และการมีปฏิสัมพันธ์ต่อการแสดงของผู้รับสารกลุ่มชายรักชาย ดังนี้

1. การลิปซิงก์ การร้องโดยขยับปากให้ตรงตามเนื้อเพลงหรือที่เรียกกันตามภาษาอังกฤษว่า ลิปซิงก์ (lip-synch) เป็นส่วนหนึ่งของการแสดงคาบาเร่ต์ที่นางโชว์ต้องแสดงให้สมจริงที่สุดราวกับตนเองคือนักร้องต้นฉบับผู้นั้น เพื่อสร้างความรื่นเริงใจให้แก่ผู้ชม โดยเทคนิคของนางโชว์มีทั้งที่เป็นการขยับปากโดยไม่ออกเสียงและการร้องออกเสียงจริง ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างชายรักชายได้ถอดรหัสสารของการแสดงลิปซิงก์ ดังนี้

ตารางที่ 6.10

แสดงการถอดรหัสการลิปซิงก์โดยกลุ่มตัวอย่างชายรักชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	พี่ๆ	อีฟ	นัท	โอ	สรุป
การร้องในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์	- มีความสามารถ - มีการฝึกซ้อม - จดจำได้ดี	- มีความสามารถ - มีการฝึกซ้อม	- มีความสามารถ - มีความรู้บ้าง - จดจำได้ดี - มีการฝึกซ้อม	- มีความสามารถ - มีการฝึกซ้อม	ทุกคนมองว่าเป็นความสามารถ และมีการฝึกซ้อม บางส่วนมองว่ามีการจดจำได้ดี มีความรู้อยู่บ้าง
การร้องนอกพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์	(ไม่มีข้อมูล)	- ขึ้นอยู่กับกาลเทศะ	- ขึ้นอยู่กับกาลเทศะ	- ขึ้นอยู่กับกาลเทศะ	ส่วนใหญ่มองว่าขึ้นอยู่กับกาลเทศะ

กลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชายมองว่า การลิปซิงก์ของนางโชว์ไม่ใช่เพียงการขยับปากให้ตรงเนื้อเพลงเท่านั้น หากแต่เป็นการแสดงที่แสดงถึงความสามารถของนางโชว์ในการขยับปากตามเพลงอย่างไม่ผิดเพี้ยน และแม่นยำ โดยความสามารถเช่นนี้แสดงถึงการฝึกซ้อมมาอย่างดี ก่อนที่จะมีการแสดงจริง นอกจากนี้ การลิปซิงก์ยังอ้างอิงถึงความรู้ของนางโชว์ได้เช่นกัน เนื่องจากเพลงที่นำเสนอส่วนมากเป็นเพลงสากล จึงต้องมีการแกะเนื้อเพลงหรือคำพูดของนักร้องต้นฉบับมาบ้างเพื่อการแสดงที่สมจริง ดังคำสัมภาษณ์ของนัท

อย่างเวลานางโชว์ลิปซิงก์ คนนั้นต้องมีความรู้หนึ่ง ส่วนใหญ่เค้าร้องเพลงสากลกันอยู่แล้วใช้มัย ก็ต้องฟังเพลงนั้นมาก่อน ก็ต้องทำการบ้านนะ อย่างโชว์ที่ฟรีแมนจะเอา version ไม่ใช่เป็นเพลงปกติที่เปิดตามทีวี แต่เป็นเพลงคอนเสิร์ต เป็นเพลง live ช่วงที่นักร้องเค้าเล่นกับคนดู say hello กับคนดู อย่างให้คนดูช่วยร้องท่อนนี้ท่อนนั้น ก็คือ คนที่โชว์ต้องเก่ง ต้องจำได้ว่าช่วงนั้นนักร้องคนนั้นพูดว่าอะไร ต้องจำได้ acting ต้องทำการบ้านเยอะ ต้องซ้อมหลาย ๆ รอบ ไม่งั้นก็หลุด ถ้าอย่างนั้นก็ดูไม่ดี...ถ้ามองในแง่ที่ไม่รู้จักกัน มองนางโชว์แล้วเราชื่นชมนะ เค้าเก่ง...²⁷

²⁷ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเป็นมุมมองเชิงบวกต่อการแสดงของนางโชว์ ขณะเดียวกัน ก็เป็นความเข้าใจโดยละเอียดต่อรูปแบบคาบาเร่โชว์ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มชายรักชาย ในสังคมไทย กล่าวคือ ผู้ถอดรหัสมีทัศนคติต่อการแสดงลิปซิงก์ของนางโชว์ในฐานะความเป็น วิชาชีพ (professional) มากกว่าจะเป็นสิ่งที่แปลกใหม่ (exotic) ดังเช่นการรับรู้ของผู้ถอดรหัส กลุ่มรักต่างเพศ จะเห็นได้ว่า ทัศนะของผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายนับบ่งบอกถึงความรู้สึกแห่ง ความเป็นรามาภายใต้พื้นที่คาบาเร่โชว์

สำหรับนอกพื้นที่คาบาเร่โชว์ ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่มีมุมมองที่แตกต่าง ออกไปกับการที่คน ๆ หนึ่งจะลิปซิงก์ โดยการยอมรับต่อการแสดงเช่นนี้จะขึ้นอยู่กับกาลเทศะ ดัง คำสัมภาษณ์ของนัก

“บ้า ก็ไม่ถึงขนาดว่าบ้า ก็อาจจะร้องเล่นกับเพื่อนสนุก ๆ ก็คงไม่เป็นไร ถ้าไม่ทำให้ใคร เดือดร้อน ไม่ใช่ประชุมอยู่แล้วมาร้อง อย่างนี้ก็บ้าแล้ว”²⁸

สำหรับนอกพื้นที่คาบาเร่โชว์ การแสดงลักษณะนี้ โดยไม่คำนึงถึงกาลเทศะ จะถูก มองว่าเป็นผู้ที่ผิดปกติ ซึ่งสะท้อนถึง การมีตัวตนที่อยู่ในสถานะที่ต่ำกว่าภายในผู้ที่มีอัตลักษณ์ แบบชายรักชายร่วมกัน หรือการยอมรับจะเกิดขึ้นเมื่อเป็นไปเพื่อการแสดงในคาบาเร่โชว์ โดยปราศจากเงื่อนไขใด และยังสะท้อนถึงความเป็นราระหว่างผู้แสดงและผู้ชมซึ่งประกอบ สร้างอัตลักษณ์ในทิศทางเดียวกัน

2. การพูดตลก การพูดตลกในพื้นที่คาบาเร่โชว์ เป็นการแสดงที่มีขึ้นต่อการการ ลิปซิงก์ โดยนางโชว์บางคนจะออกมายืนเพื่อนำเสนอมุขตลกต่าง ๆ ด้วยคำพูดที่ไม่สุภาพนัก ดังจะเห็นได้จากลักษณะคำที่เลือกใช้ หรือการนำเสนอเนื้อหาที่มีนัยยะทางเพศ ทั้งนี้ อาจจะเป็น การพูดจาระหว่างนางโชว์ด้วยกันเองบนเวทีหรือพูดตอบโต้กับผู้ชมข้างล่างเวที ซึ่งผู้ถอดรหัส กลุ่มชายรักชายตีความหมาย ดังนี้

²⁸ เรื่องเดียวกัน.

ตารางที่ 6.11

แสดงการถอดรหัสการพูดตลกโดยกลุ่มตัวอย่างชายรักชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	ฟิฟุ่ย	อีฟ	นัท	โอ	สรุป
การพูดตลก ในพื้นที่คา บาเร่ต์โซว์	- ยอมรับเนื้อหา ทางเพศ และ คำพูดที่ไม่ สุภาพ - เป็นการแสดง	- ยอมรับเนื้อหา ทางเพศ และ คำพูดที่ไม่ สุภาพ - เป็นการแสดง	- ยอมรับเนื้อหา ทางเพศ และ คำพูดที่ไม่ สุภาพ - เป็นการแสดง	- รวมขมต่อ เนื้อหาทางเพศ และคำพูดที่ไม่ สุภาพ - เป็นการแสดง	ส่วนใหญ่ยอมรับเนื้อหา ทางเพศ และคำพูดที่ ไม่สุภาพเพราะเป็น การแสดง
การพูดตลก นอกพื้นที่ คาบาเร่ต์ โซว์	- รวมขมต่อ เนื้อหาทางเพศ และคำพูดที่ไม่ สุภาพ - ดูกาลเทศะ	- รวมขมต่อ เนื้อหาทางเพศ และคำพูดที่ไม่ สุภาพ - ดูกาลเทศะ	- รวมขมต่อ เนื้อหาทางเพศ และคำพูดที่ไม่ สุภาพ - ดูกาลเทศะ	- รวมขมต่อ เนื้อหาทางเพศ และคำพูดที่ไม่ สุภาพ - ดูกาลเทศะ	ทุกคนรวมขมต่อ เนื้อหาทางเพศและ คำพูดที่ไม่สุภาพ โดย คำนึงถึงกาลเทศะ

ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่ยอมรับการใช้คำพูดที่ไม่สุภาพและมีเนื้อหาทางเพศในพื้นที่คาบาเร่ต์โซว์ โดยให้เหตุผลว่า การพูดลักษณะดังกล่าวนี้เป็นไปเพื่อการแสดง ซึ่งที่มีเป้าหมายเพื่อสร้างความสนุกสนานแก่ผู้ชมเป็นหลัก อีกทั้งยังเป็นการพูดในสถานบันเทิงยามค่ำคืน ที่ผู้ชมต่างเข้ามาเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดหลังจากภาระหน้าที่ในชีวิตประจำวัน ดังคำสัมภาษณ์ของนัท “... แต่มันเป็นแค่สถานที่งั้นใน สถานที่ปิด ไม่ใช่ที่ที่ open ก็โอเค ก็ตลกเข้าไปก็มีความสุข เหมือนมาผ่อนคลาย จากที่เครียดกับงาน พอมาฟังก็ดี...เฉย ๆ ไม่ได้รู้สึกอะไรด้วยความที่มันเป็นสถานที่เฉพาะ แล้วโซว์เค้าอาจจะพูดแรง แต่พูดในสถานที่นี้ก็จบใจ”²⁹

นอกจากจะเป็นการแสดงซึ่งผู้ที่เข้ามาอยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์โซว์มีเป้าหมายตรงกัน คือเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดแล้ว ความเหมือนร่วมอีกประการของผู้ที่อยู่ในพื้นที่แห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้แสดงหรือผู้ชมก็คือ การมีอัตลักษณ์ร่วมกัน ดังคำสัมภาษณ์ของฟิฟุ่ย

...อย่างป้าเดย์จะพูดอ้อม ๆ ไป ๆ กลับ ๆ แต่อย่าลืมนะว่าสถานที่ที่ป้าเดย์พูด สมมติคือพูดใน Free Man ก็คือพวกเกย์ทั้งนั้น ก็จะรับได้ เวลาป้าเดย์โซว์งานนอกเค้าก็จะไม่ได้พูดเรื่องอย่างงี้ เค้าก็ไม่ได้ตำหนิแบบว่า หากเปรียบกับที่อยู่ใน Free

²⁹ เรื่องเดียวกัน.

Man คำก็จะพูดจิกอะไรอย่างเงี้ย มันก็เหมือนเป็นที่ของเรา ถูกมั้ย เหมือน Mogue ก็เป็นที่ของเรา³⁰

จากคำสัมภาษณ์ของพี่ปุ้ย การสื่อสารของผู้ที่มีอัตลักษณ์แบบชายรักชาย ร่วมกัน ภายใต้พื้นที่แห่งวัฒนธรรมย่อยแบบชายรักชายได้เอื้อให้ผลของการสื่อสารนั้นประสบผลสำเร็จ และเกิดความเข้าใจ ความหมายและอารมณ์ร่วมกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร เพราะกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพื้นที่การสื่อสารดังกล่าวเป็น “ที่ของเรา”

สำหรับพื้นที่นอกคาบาเร่ต์โชว์แล้ว ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายมีการยอมรับต่อการคำพูดที่ไม่สุภาพและมีเนื้อหาทางเพศของผู้ที่สื่อสารตนเองแบบกะเทย กล่าวคือ ยอมรับที่จะมีการใช้คำพูดลักษณะนี้ เมื่อเป็นการสื่อสารภายในกลุ่มของตนเอง ขณะเดียวกันก็ต้องดูความเหมาะสมของพื้นที่และเวลา เนื่องจากคำบางคำเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มที่มีการใช้เพื่อสื่อความหมายบางอย่างโดยเฉพาะ และเมื่อเทียบกับความหมายที่คนส่วนใหญ่ใช้กัน คำ ๆ นั้นจะเป็นคำที่ไม่สุภาพ ดังคำสัมภาษณ์ของนัท

... โอเค แหม มันก็ไม่ได้ร้ายแรงอะไร ก็เหมือนบางคนที่เคยเป็นทั่วไป คำก็ติดอย่างเงี้ย อีตอง อีตอง มันไม่ใช่คำด่าไ้ มันเป็นเหมือนคำอุทาน คำสรวลอะไรซักอย่างไปแล้ว บางครั้งเป็นการเรียกคำแทนตัว คือบ่งบอกลักษณะของคำประเภทนี้ไม่ได้แล้ว แน่นนอนว่ามันไม่ใช่คำด่า เพราะว่าคำไม่ได้ใช้เป็น meaning การด่าเป็นคำที่ติดปาก... คือพูดกันเองในโต๊ะอาหารของคุณ มันก็ไม่ได้เดือดร้อนใคร อย่างเข้าไปในวัด จะไป อีตอง ในวัดก็ไม่ได้ มันก็ดูไม่ดี³¹

ความคิดเห็นของนัทที่ยอมรับต่อการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มแบบชายรักชายซึ่งมีการใช้คำพูดต่างจากผู้ประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบรักต่างเพศ ได้แสดงถึงการยอมรับต่ออัตลักษณ์กลุ่ม หรือมีนัยยะของความเป็นเรา (us) ในพื้นที่การสื่อสารที่ถูกประกอบสร้างไว้เฉพาะนั่นเอง

กล่าวได้ว่า การยอมรับและการยอมรับต่อการใช้คำพูดที่ไม่สุภาพหรือคำที่มีเนื้อหาทางเพศทั้งในและนอกพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ ได้แสดงถึงความเป็น “เรา” ในเชิงการใช้ภาษาของผู้ที่มีอัตลักษณ์แบบชายรักชายร่วมกัน นอกจากนี้การยอมรับการใช้คำพูดในลักษณะดังกล่าวอย่างไม่มีเงื่อนไขเฉพาะเพียงพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ สะท้อนให้เห็นว่า นอกจากคาบาเร่ต์โชว์จะเป็นพื้นที่การสื่อสารที่เป็น “ที่ของเรา” แล้วคาบาเร่ต์โชว์ยังมีลักษณะเป็นพื้นที่แบบคาร์นิวัลอีกประการ คือ เป็นการหัวเราะขบขันด้วยการทำกิจกรรมที่เกินเลยกว่าปกติ (laughter by excession) เช่น

³⁰ สัมภาษณ์ พี่ปุ้ย, 15 มกราคม 2550.

³¹ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

การเล่นอะไรแบบต่ำ ๆ (bad taste/degradation) ดังจะเห็นได้จากที่นางโชว์ใช้คำพูดที่ไม่สุภาพ หรือมีเนื้อหาทางเพศ แล้วผู้ชมเองก็รู้สึกสับสนและผ่อนคลายจากการแสดงดังกล่าว

การแสดงท่าทาง

การแสดงกิริยาท่าทางเป็นการสื่อสารด้วยอวัจนภาษาที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยเน้นความหมายหรือขยายความให้สารประเภทอวัจนภาษามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น สำหรับการแสดงคาบาเรต์แล้ว จินตลีลาประกอบเพลงหรือกิริยาท่าทางประกอบคำพูดของนางโชว์เป็นอีกหนึ่งช่องทางในการสื่อสารที่น่าสนใจ โดยกลุ่มผู้ถอดรหัสชายรักชายได้ตีความต่อประเด็นข้างต้น ดังนี้

ตารางที่ 6.12

แสดงการถอดรหัสการแสดงกิริยาท่าทางโดยกลุ่มตัวอย่างชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	พี่ๆ	อ๊อฟ	นัท	โอ	สรุป
การแสดงกิริยาท่าทางในพื้นที่คาบาเรต์โชว์	- ยอมรับการ แสดงกิริยา ท่าทางที่ มากกว่าปกติ - เป็นการแสดง	- ยอมรับการ แสดงกิริยา ท่าทางที่ มากกว่าปกติ - เป็นการแสดง	- ยอมรับการ แสดงกิริยา ท่าทางที่ มากกว่าปกติ - เป็นการแสดง	- ยอมรับการ แสดงกิริยา ท่าทางที่ มากกว่าปกติ - เป็นการแสดง	ทุกคนยอมรับการ แสดงกิริยาท่าทางที่ มากกว่าปกติ เพราะ เป็นการแสดง
การแสดงกิริยาท่าทางนอกพื้นที่คาบาเรต์โชว์	- รอมชอมต่อ การแสดง กิริยาท่าทางที่ มากกว่าปกติ	- ต่อต้านการ แสดงกิริยา ท่าทางที่ มากกว่าปกติ	- รอมชอมต่อ การแสดง กิริยาท่าทางที่ มากกว่าปกติ	- รอมชอมต่อ การแสดง กิริยาท่าทางที่ มากกว่าปกติ	ส่วนใหญ่รอมชอมต่อ การแสดงกิริยาท่าทาง ที่มากกว่าปกติ

การแสดงกิริยาท่าทางที่มากกว่าปกติในพื้นที่คาบาเรต์โชว์นั้นได้รับการยอมรับจากผู้ถอดรหัสชายรักชายทุกคน เนื่องจากเป็นเหตุผลทางการแสดง กล่าวคือ คาบาเรต์โชว์เป็นสื่อแบบกลุ่มที่ประกอบด้วยผู้ชมจำนวนมากรายล้อมรอบเวที การแสดงท่าทางที่มากกว่าปกติจึงเป็นไปเพื่อให้ผู้ชมที่อยู่ในระยะไกลนั้นรู้สึกได้ถึงสิ่งที่นางโชว์ต้องการจะสื่อ และเร้าความสนใจของผู้ชมไป

ในตัว ดังที่นักกล่าวว่า “จริง ๆ การแสดงสดส่วนใหญ่จะต้องเวอร์อยู่แล้ว อย่างละครเวที แอ็คติ้งลีลา ท่าทางมันต้องมากกว่าปกติ เพราะว่าคนดูเค้าเห็นต่อหน้าต่อตา จะต้อง perform อะไรที่ดึงดูดความสนใจของคน คล้าย ๆ กับเร้าความสนใจของคนดูให้มาอยู่ที่ตนเอง...”³²

ความเข้าใจของผู้ชมกลุ่มนี้ต่อหลักการแสดงคาบาเร่ต์โชว์ ที่มองว่าในพื้นที่การสื่อสารแบบนี้จำเป็นต้องนำเสนอสารในระดับที่มากกว่าปกติ ความเข้าใจดังกล่าวได้สะท้อนถึงความเป็น “เรา” ระหว่างผู้เข้ารหัสและผู้ถอดรหัสที่มีการสื่อสารตรงกัน จากที่การแสดงคาบาเร่ต์ถือเป็นวัฒนธรรมย่อยอย่างหนึ่งของชายรักชาย

สำหรับพื้นที่นอกคาบาเร่ต์โชว์ การยอมรับต่อการแสดงกิริยาท่าทางที่มากกว่าปกติ เป็นไปอย่างมีเงื่อนไข กล่าวคือ การที่ผู้ประกอบสร้างอัตลักษณ์กะเทยมีการสื่อสารตัวตนเช่นนี้ ถือเป็นเรื่องปกติเมื่อเป็นการสื่อสารกับคนกลุ่มเดียวกัน โดยดำเนินไปภายใต้สถานที่ที่เหมาะสม

ที่ว่าไม่ใช่เรียส เพราะกิริยาแต่ละคนมันต่างกัน แต่ทุกอย่างถ้าอยู่ในกลุ่มกะเทย แล้วใครจะมาน้อยยังงี้พี่ว่าโอเค เข้าใจทุกคน เพราะบางคนอาจจะโดนกีดกันที่บ้านมา แล้วมาเปิดเผยมาปะเหมือนเพื่อนพี่บางคน จะมาเปิดเผยก็ต่อเมื่ออยู่รวมกลุ่มกัน ก็จะเยอะกว่าพวกเรา แต่บางสิ่งบางอย่าง พี่ว่า ก็ต้องคิดว่ามีผู้ใหญ่อยู่มัย สถานที่เนี่ย เป็นที่ไหน³³

ความคิดเห็นของป๊ายซึ่ง “เข้าใจทุกคน” เป็นมุมมองที่แสดงความเข้าใจเป็นอย่างดีต่อบุคลิกลักษณะเฉพาะของผู้ที่สื่อสารตัวเองว่าเป็นกะเทย ความคิดดังกล่าวจึงมีนัยยะถึงความเป็นเราหรือความหมายร่วมกัน (shared meaning) ในผู้ที่ประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบกะเทยเช่นเดียวกับตน

นอกจากจะมีการยอมรับต่อการแสดงกิริยาท่าทางที่มากกว่าปกติแล้ว กลุ่มตัวอย่างบางคนยังมีความคิดเห็นที่ต่างออกไป คือ ไม่เห็นด้วยกับการสื่อสารตัวตนในลักษณะดังกล่าวเมื่ออยู่นอกพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ จากที่อีฟ ซึ่งเป็นผู้ที่ประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบกะเทยมองว่า

...ถึงแม้ว่าเราจะไม่แสดงอะไรมากมาย คนเค้าก็ต้องรู้อยู่แล้ว สายตาคนมองก็ต้องรู้ว่าเป็นกะเทย มันเป็นเรื่องแปลกสำหรับสังคมค่ะ ในสายตาเค้าถึงแม้เราไม่แสดงออกมาก เค้าก็ต้องมองอยู่แล้ว จะไปในใครก็ต้องมอง แต่ยิ่งเราไปแสดงออกมากก็จะยิ่งดูน่าเกลียดไป ดูแรงไป³⁴

³² เรื่องเดียวกัน.

³³ สัมภาษณ์ ป๊าย, 15 มกราคม 2550.

³⁴ สัมภาษณ์ อีฟ, 28 มกราคม 2550.

จากมุมมองของอีฟซึ่งยอมรับว่า นอกจากการประกอบสร้างอัตลักษณ์กะเทยด้วย
รูปลักษณะภายนอกที่คล้ายคลึงกับความเป็นผู้หญิงถือได้ว่าอยู่ในฐานะที่ “เป็นอื่น” จากการนิยาม
ของสังคมแล้ว การแสดงกิริยาท่าทางที่มากกว่าปกติในพื้นที่ชีวิตประจำวันนั้นถือเป็นการกระทำที่
ไม่เหมาะสมหรือที่อีฟระบุว่า “ดูน่าเกลียด” หรือ “แรงไป” การไม่ยอมรับต่อการสื่อสารตัวตน
ที่มากกว่าปกติเช่นนี้ จึงมีนัยยะบ่งบอกถึงการแบ่งเขาแบ่งเราระหว่างผู้ที่ประกอบสร้างอัตลักษณ์
กะเทยด้วยตนเอง รวมถึงมีการจัดวางลำดับชั้นให้อยู่ในสถานะที่ต่ำกว่าอีกด้วย

โดยสรุป การยอมรับต่อการแสดงกิริยาท่าทางที่มากกว่าปกติในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์
เนื่องจากเป็นเหตุผลทางการแสดง และการรอมชอมต่อการแสดงกิริยาท่าทางที่มากกว่าปกตินอก
พื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ โดยมีเงื่อนไขเรื่องความเหมาะสมของสถานที่และความเหมือนร่วมกันระหว่างคู่
สื่อสารนั้น สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นเรา (us) ต่อผู้ที่มีอัตลักษณ์แบบชายรักชายเช่นเดียวกัน
กับตน นอกจากนี้การยอมรับอย่างปราศจากเงื่อนไขเฉพาะเพียงแต่ภายในบริบทคาบาเร่ต์โชว์นั้น
ยังสะท้อนถึงลักษณะคาร์นิวัลที่ความมากกว่าปกติสามารถดำเนินไปอย่างปกติ คือ ได้รับการ
ยอมรับด้วยความพิเศษของเวลาและพื้นที่ และเมื่อเปรียบเทียบกับทัศนะของกลุ่มชายและหญิง
รักต่างเพศแล้ว พื้นที่คาบาเร่ต์โชว์นั้นเป็นพื้นที่พิเศษที่สร้างความหมายร่วมกัน (shared
meaning) ของกลุ่มชายรักชาย

ปฏิสัมพันธ์ต่อการแสดง

การสื่อสารแบบกลุ่มภายในพื้นที่ของคาบาเร่ต์โชว์ ที่จัดแสดงทั้งการลิปซิงก์และ
การพูดตลกของนางโชว์นั้น นำมาซึ่งการสื่อสารกลับไปกลับมาระหว่างผู้ที่อยู่ในพื้นที่แห่งนี้
หลากหลาย ทั้งนี้ จากการสังเกตการณ์และการสัมภาษณ์กลุ่มชายรักชายในคาบาเร่ต์โชว์ ผู้วิจัยได้
ข้อค้นพบดังนี้

ตารางที่ 6.13

แสดงปฏิสัมพันธ์ต่อการแสดงของกลุ่มตัวอย่างชายรักชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	พี่ปุย	อ๊อฟ	นัท	โอ	สรุป
ปฏิสัมพันธ์	- พรบมือ	- พรบมือ	- พรบมือ	- พรบมือ	ทุกคนพรบมือ/หัวเราะ
ต่อการแสดง	- หัวเราะ	- หัวเราะ	- หัวเราะ	- หัวเราะ	ส่วนใหญ่ส่งเสียงเชียร์
	- พุดคุย	- ส่งเสียงเชียร์	- ส่งเสียงเชียร์	- ส่งเสียงเชียร์	บางส่วนพูดตอบได้
	- ให้เงินทิป			- พูดตอบได้	ส่วนน้อยให้เงินทิป

ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายโดยมากมีปฏิสัมพันธ์ต่อการแสดงของนางโชว์ค่อนข้างสูงไม่
 จะเป็นการพรบมือ การส่งเสียงเชียร์ การพูดตอบได้ รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ รวมถึงการให้เงิน
 ทิปแก่นักแสดง อันเป็นผลมาจากความพึงพอใจต่อการแสดง เช่น การสวมใส่เสื้อผ้าของนางโชว์ที่
 สอดคล้องกับเพลงที่นำเสนอ การลิปซิงก์อย่างไม่มีข้อผิดพลาดซึ่งแสดงถึงการฝึกฝนมาอย่างดีของ
 นักแสดง มุขตลกที่ตลกใจผู้ชม รวมถึงการรับรู้ถึงเบื้องหลังทางอาชีพของนางโชว์ซึ่งต้องมีการออก
 ค่าใช้จ่ายเองสำหรับอุปกรณ์ประกอบการแสดงบางอย่าง ดังคำสัมภาษณ์ของพี่ปุย

ถ้าเป็นโชว์พี่ก็ให้ทิป เราไม่ใช่ว่าจะมาน้อยนะ จะถือว่ามันเป็นมารยาท และเป็น
 รางวัลกับผู้แสดงที่เราควรจะให้เค้า ถ้าตบมือนี่คือตอนจบ มันเป็นเหมือนกับว่า
 เค้าถูกใจเรา คือจะบอกตอนเค้าลงจากเวที เราก็แค่พูด อย่าลืมว่าตรงนั้นเค้าสวม
 บทบาทตรงนั้นอยู่ เราให้ที่เค้าเป็นบทบาทตรงนั้น คือบางทีไม่ต้องแอ็คติ้ง แต่แค่
 เสื้อผ้า หน้าผมครบเต็มที เออนะ เดินออกมามันก็กินใจเราไปแล้ว แล้วก็เนี่ย ทำ
 การบ้านมา ทุ่มเทกกับโชว์ ...ไหนจะค่าชุด ค่าเช่าวิก คือออกจากบ้านทีหนึ่งทุก
 อย่างมันมีค่าใช้จ่ายหมด โอเคเค้าได้เงินเดือน แต่บางทีเราไม่รู้ว่ามีรายได้เค้ามันจะ
 พอ บางคนที่ทำโชว์เนี่ย เงินเดือนค่าน่าจะไม่คุ้มนะ เหมือนเราใจรัก³⁵

จากความคิดเห็นของพี่ปุย ความเข้าใจต่อความเป็นหลังฉากทางการแสดงของ
 นางโชว์เป็นอย่างไรดี เช่น วิธีชีวิตทั่วไปเมื่ออยู่ภายใต้สถานะ บทบาทและบริบทอื่น ๆ ที่
 นอกเหนือจากการประกอบสร้างตัวตนเป็นนางโชว์ หรือรูปแบบในการดำเนินอาชีพนางโชว์ ฯลฯ

³⁵ สัมภาษณ์ พี่ปุย, 15 มกราคม 2550.

ได้สะท้อนถึงทุนทางวัฒนธรรม (cultural capital) ที่ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารซึ่งต่างก็ประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบชายรักชายร่วมกัน นอกจากนี้ กลุ่มชายรักชายยังมีการสื่อสารกับนางโชว์บนเวทีคาบาเร่ต์ทั้งแบบวัจนภาษาและอวัจนภาษาที่หลากหลาย จากที่โอกล่าวไว้ว่า

ชอบโชว์ที่เป็นนักร้องที่เราชอบ คงจะร้องตาม แล้วบางโชว์ที่เต้นเก่งและเป็นเพลงเร็ว เราก็มองว่า เต้นเก่งนะ แต่ไม่ได้เต้นตาม คนก็จะมองดูว่าองค์ประกอบเป็นไง ตึ๋มยี้ เสื้อผ้า หน้า ผม โอเครีเปลา โอโยกตามจังหวะมากกว่า ไม่ใช่ยืนนิ่ง ไม่มีอารมณ์ร่วม... ร้องตาม กรีดกรีด ตบมือเชียร์...ก็มีนะที่แซวกลับ...³⁶

จากทัศนะของปุยและโอ การสื่อสารภายในกลุ่มของผู้ที่มีอัตลักษณ์แบบชายรักชายร่วมกัน ในพื้นที่การสื่อสารแห่งนี้ได้สร้างความหมาย ความรู้สึก และทัศนคติที่ค่อนข้างเป็นไปในทางเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นด้วยการสื่อสารผ่านอวัจนภาษาและวัจนภาษาที่หลายรูปแบบเมื่อเทียบกับกรณีของกลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสรักต่างเพศ นอกจากนี้ปฏิสัมพันธ์ต่อการแสดงที่ค่อนข้างสูงของกลุ่มตัวอย่าง ยังมีนัยยะบ่งบอกถึงแบบจำลองการสื่อสารเชิงพิธีกรรม เนื่องจากการสื่อสารแบบสองทาง (two-way communication) ระหว่างนางโชว์กับกลุ่มตัวอย่างที่เกิดขึ้นในทันทีทันใดในบริบทแห่งนี้ ทั้งนี้ โดยนางโชว์เองไม่ได้อยู่ในฐานะผู้ที่ผูกขาดการเป็นผู้ส่งสารแต่เพียงผู้เดียว จากที่ผู้ชมกลุ่มชายรักชายเองอาจจะอยู่ในฐานะผู้ส่งสาร ด้วยการพูด “แซว” นางโชว์ก่อนเพื่อนำไปสู่ประเด็นการสื่อสารอื่น ๆ ระหว่างกันต่อไป

กล่าวได้ว่า ปฏิสัมพันธ์ต่อคาบาเร่ต์โชว์ของกลุ่มผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชาย ซึ่งสะท้อนถึงการสื่อสารที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีอารมณ์และความหมายร่วมกัน และการมีทุนทางวัฒนธรรมร่วมกันและการสื่อสารตามแบบจำลองเชิงพิธีกรรมแล้ว ปฏิสัมพันธ์ต่อการแสดงของชายรักชายยังสะท้อนถึงความเป็นเรา (us) ที่กลุ่มชายรักชายมีส่วนร่วมภายใต้วัฒนธรรมย่อยแบบคาบาเร่ต์โชว์

การสื่อสารอารมณ์

การสื่อสารอารมณ์ในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์นั้นมีหลากหลายรูปแบบซึ่งนางโชว์นำเสนอผ่านการลิปซิงก์และการพูดตลก โดยอารมณ์สามารถแสดงออกผ่านสีหน้า สายตา การเคลื่อนไหวร่างกายผ่านส่วนอื่น ๆ มาประกอบกัน รวมถึงน้ำเสียง ทั้งนี้ อารมณ์ที่นางโชว์ได้สื่อกับคนดู เช่น ดีใจ เสียใจ ลังเลใจ สนุกสนาน หรือให้กำลังใจ เป็นต้น

³⁶ สัมภาษณ์ โอ, 8 มกราคม 2550.

ตารางที่ 6.14

แสดงการถอดรหัสการสื่ออารมณ์โดยกลุ่มตัวอย่างชายรักชาย

กลุ่มชายรักชาย					
	พี่ๆ	อีฟ	นัท	โอ	สรุป
การสื่ออารมณ์ในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์	- ยอมรับการสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ - เป็นการแสดง	- ยอมรับการสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ - เป็นการแสดง	- ยอมรับการสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ - เป็นการแสดง	- ยอมรับการสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ - เป็นการแสดง	- ทุกคนยอมรับการสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ - เพราะเป็นการแสดง
การสื่ออารมณ์นอกพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์	- รวมขอมต่อ การสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ - คำนึงถึงกาลเทศะ	- รวมขอมต่อ การสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ - คำนึงถึงกาลเทศะ	- รวมขอมต่อ การสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ - คำนึงถึงกาลเทศะ	- รวมขอมต่อ การสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ - คำนึงถึงกาลเทศะ	- ทุกคนรวมขอมต่อ การสื่ออารมณ์มากกว่าปกติ โดยคำนึงถึงกาลเทศะ

กลุ่มตัวอย่างผู้ถอดรหัสชายรักชายมองว่า การแสดงอารมณ์ที่มากกว่าปกติในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์นั้นเป็นไปเพื่อการแสดง โดยนางโชว์จะต้องสื่อสารกับผู้ชมตามความหมายหรืออารมณ์ของเพลงที่นำเสนอให้สมจริงมากที่สุด ผ่านอวัจนภาษาต่าง ๆ ตามหลักของการแสดง และสร้างอารมณ์ร่วมให้ผู้ชมคล้อยตาม ดังคำสัมภาษณ์ของนัท “อันนี้มันก็ต้องใช้อารมณ์อยู่แล้ว มันก็ธรรมชาติของการแอ็คติ้ง เวลา perform อะไร ต้องใช้สีหน้า ท่าทางต่าง ๆ ประกอบกันด้วย เพื่อสร้างจุดสนใจให้เพื่อให้เข้าถึงใจ ก็ถึงบอกว่ามันเป็นการแสดงอย่างหนึ่ง”³⁷

นอกจากนี้ ผู้ถอดรหัสกลุ่มชายรักชายบางคนยังกล่าวเสริมว่า การสื่ออารมณ์ที่มากกว่าปกติของนางโชว์เพื่อให้เข้าถึงนักร้องต้นฉบับนั้น ถือได้ว่าเป็นความสามารถเฉพาะตัวของผู้ที่เป็นกะเทย ที่ต่างออกไปจากผู้ชายและผู้หญิงทั่วไป ดังที่อีฟกล่าวไว้ว่า “หนูว่าหนูไม่ได้ชมพวกเดียวกันนะคะ แต่ว่าคนพวกนี้ express ออกมาเก่งคะ มีพรสวรรค์ทางด้านนี้”³⁸

³⁷ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.

³⁸ สัมภาษณ์ อีฟ, 28 มกราคม 2550.

จากความคิดเห็นของอีฟ การยอมรับต่อความสามารถในการสื่ออารมณ์ของ “พวกเดียวกัน” ว่าเป็น “พรสวรรค์” นั้นมีนัยยะบ่งบอกถึงความภาคภูมิใจต่ออัตลักษณ์ร่วมกันของกลุ่มชายรักชาย หรือมีทัศนคติที่แสดงถึงความเป็นเราอย่างสูงนั่นเอง

ขณะที่การแสดงอารมณ์ที่มากกว่าปกติในพื้นที่สาธารณะนั้น ผู้ถอดรหัสทุกคนมีมุมมองไปในทางที่รอมชอม โดยผู้ถอดรหัสมองว่าการสื่ออารมณ์ใด ๆ ขึ้นอยู่กับกาลเทศะเป็นสำคัญ รวมถึงอัตลักษณ์ร่วมกันของผู้ที่ทำการสื่อสาร เพื่อให้การสื่อสารดำเนินไปได้ด้วยดีหรือมีความเข้าใจร่วมกันนั่นเอง

... ต้องดูว่ามันเป็นที่สาธารณะรึเปล่า ถ้ามันเป็นสำหรับกลุ่มเค้า อาจจะเป็นร้านเกย์เฉพาะ หรือในที่ ๆ เค้าเสียดังกันอยู่แล้ว ก็โอเค ทำได้ ไม่ได้เดือดร้อนใคร แต่ถ้าเป็นที่สาธารณะแบบร้านอาหารเจียบ ๆ ห้องสมุดอย่างเจีย แล้วเข้ามากรีดกรีด มาแสดงอารมณ์อะไรอย่างเจีย มันก็ไม่ใช่ ถ้าการแสดงอารมณ์ของคนกลุ่มนี้ต้องระวัง ต้องควบคุมให้ได้ เพราะบางคนเค้าจะสาวแตก เค้าก็สาวแรง ๆ ก็มีเหมือนกัน³⁹

นอกพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ อัตลักษณ์กะเทยในส่วนของการแสดงอารมณ์ที่มากกว่าปกติ หรือที่นั่นเรียกว่า “สาวแตก” นั้นได้รับการรอมชอมจากผู้ที่มีอัตลักษณ์แบบชายรักชาย โดยการให้ความแตกต่างจากตนหรือมีนัยยะถึงการแบ่งเขาแบ่งเราภายในผู้ที่อยู่ในวัฒนธรรมย่อยด้วยตนเอง

โดยสรุปแล้ว การแสดงอารมณ์ที่มากกว่าปกติจะได้รับการยอมรับจากผู้ถอดรหัสชายรักชาย เนื่องจากการแสดง และยังสะท้อนถึงความเป็นเราของผู้ที่มีอัตลักษณ์ร่วมกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบการสื่ออารมณ์เช่นนี้นอกคาบาเร่ต์โชว์แล้ว อัตลักษณ์แบบกะเทยจะถูกแบ่งแยกความแตกต่างถึงตัวตนที่เป็นอื่นทันที พื้นที่คาบาเร่ต์โชว์จึงเป็นพื้นที่ซึ่งสะท้อนแนวคิดคาร์นิวัลที่การแสดงออกที่มากกว่าปกติจะได้รับการยอมรับ

³⁹ สัมภาษณ์ นัท, 13 มกราคม 2550.